

اداره خاوسی :

نظاره معتمده بازار می صاحب خاوسی خانسه

ابولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آرستووولوسی د. خریستیدیمی

'Ασ'Ολα

Γεμάται γρυσ. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΠΟΧΘΕΣ ἔκαμνα ἕνα περίπατο εἰς τὸ νησί. Τί ἄριτος καιρὸς! Τί μεγαλοπρεπὴς φύσις! Ὅλα ἦσαν στολισμένα, ὅλα εὐμορφα. Καὶ τὸ πικρὸ μικρὸ λουλουδάκι ἐψάλλε τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Δημοουργοῦ μὲ τὴν λεπτὴν κατασκευὴν του, μὲ

τὴν χάριν του, μὲ τὴν ἀνομοιότητα, ποῦ ἔχει πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα ἀδελφάκια του.

Ἐξαφνα εἰς τοὺς θαυμασμούς μου προσετέθη καὶ κάποιος ἄλλος ἀνέλληστος.

Ἐνφ περιπατοῦσα, σκυμμένος διὰ νὰ θαυμάζω τὴν ταπεινὴν μεγαλοπρέπειαν, τὴν ἀγνωστον καὶ περιφρονημένην τῶν λουλουδιῶν τῶν ἀγρῶν, βλέπω ἐμπρὸς εἰς τὸ βῆμά μου πυκνὴν μίαν μαύρην ταινίαν, ἐξαπλωμένην εἰς τὸ χάμα, ἀνάμεσα εἰς τὸν δρόμον καὶ τὰ χόρτα. Βλέπω καλλίτερα ὄχι, δὲν ἦτο ταινία ἢ μαύρη ἐκείνη λαρὶς, ποῦ εὐρίσκετο ἐμπρὸς μου καὶ μοῦ ἐφράσσε τὸν δρόμον μου. Ἦτο μᾶλλον ἕνας μικροσκοπικὸς ποταμὸς, ὁ ὁποῖος ἐκινεῖτο, ἔρρεεν ἄλλὰ καὶ ποταμὸς δὲν ἦτο πάλιν, ἀφοῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ μικροῦς-μικροῦς μαύρους στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαιναν καὶ ἤρχοντο, ὄχι ἔτσι τυχαίως, ὄχι γιὰ περίπατο, ἀλλ' ὁ καθεὶς μὲ ἕνα καθήκον, μὲ μίαν ἐργασίαν.

Ζεῦρετε τί ἦτο ὁ ποταμὸς ἐκεῖνος, ἡ ταινία, τὸ στράτευμα αὐτό, ποῦ ἐβλεπα;

Μία μακρὰ, μία πυκνὴ γραμμὴ ἀπὸ μύρμηκας, οἱ ὁποῖοι μετεκόμιζον εἰς τὴν φωλεάν των κάθε τι χρῆσιμον ποῦ εὕρισκαν.

Ἐσκυφα καὶ τὰ παρηκολούθησα· τὰ εἶδα ἀπὸ πόσον μακρὰν ἤρχοντο, ἀπὸ πόσον μακρὰν δι' ἕνα μύρμηκα. Ἐπειτα εἶδα μὲ πόσῃν ζαηρότητα ἐκινούντο καὶ μὲ πόσῃν ἐπιμονὴν μετέφερον καὶ βάρη, τὰ ὁποῖα ἦσαν διπλάσια ἰσως ἀπὸ τὸ σῶμά των.

Ἐτυχέ ποτε νὰ φαντασθῆτε ποῖαν δύναμιν καταβάλλει ἕνας μύρμηκας, ἀπλούστατα διὰ νὰ μεταφέρῃ ἕνα μεγάλον κόκκον σίτου ἢ κατὶ ἄλλο βαρύτερον πράγμα ἀπὸ τόσον μακρὰν εἰς τὴν φωλεάν του; Ἐτυχε νὰ κάμετε τὴν ἀναλογίαν αὐτὴν καὶ νὰ φθάσετε εἰς τὸν συλλογισμόν τί τότε πρέπει νὰ κάμνωμεν καὶ ἡμεῖς ἀναλόγως;

Ἡ φιλοπονία τοῦ μύρμηκος εἶναι βέβαια ἡ πρώτη ἀρετὴ του, εἶναι ἡ ἀρετὴ, ποῦ πρέπει νὰ τίθεται ὡς παράδειγμα πρὸς ὅλους. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε, ὅτι μόνον τὴν φιλοπονίαν του πρέπει νὰ θαυμάση κάνεις.

Μαζὶ μ' αὐτὴν ἔχει καὶ τόσας ἄλλας ἀρετάς, ὄχι μικροτέρας, οὔτε ἀσημάντους. Μία ἀπὸ αὐτὰς εἶναι καὶ ἡ ὀργάνωσις. Ὅσοι φυσικολογοὶ ἐμελέτησαν τὸν ὀργανισμόν μίας μύρμηκοφυλεῖας, ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἔτυχε νὰ διαβάσουν σχετικὴν περιγραφὴν, ἔμειναν κατάπληκτοι.

Ἀλλὰ, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔτυχε νὰ διαβάσετε κατὶ σχετικόν, σκόψατε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν μυρμηκῶν, ποῦ θὰ εὕρετε ἐμπρὸς σας καὶ ἰδέτε.

Παρατήρησατε τὸ μικροσκοπικὸν ἐκεῖνο μυρμηκάκι, καὶ τὸ ἀδελφάκι του, καὶ τὸ ἄλλο καὶ τὸ ἄλλο πᾶς, ἐνωμένα εἰς μίαν ἰδέαν, ἐνώνουν τὰς προσπάθειάς των, πῶς ἡ θέλησις των εἶναι κοινὴ, πᾶς τὸ ἕνα συμπληρῶναι εἰς τὴν ἐργασίαν τὸ ἄλλο. Παρατηρήσατε καὶ θαυμάσατε!

Ἀρά γε, πόσαι ἀνθρώπινοι κοινωνίαι εἴμποροῦν νὰ καυχηθοῦν, ὅτι ὁμοιάζουν τοὺς μύρμηκας; πόσαι οἰκογένειαι παρουσιάζουν αὐτὸ τὸ θέαμα τῆς ὁμονοίας, τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς συνεννοήσεως τῶν μελῶν των;

Πολλάκις βλέπομεν ἡ διχόνοια νὰ παραλύῃ τὰς προσπάθειάς των, νὰ τὰς σκορπίῃ καὶ, ἐπειδὴ δὲν εὕρισκονται ἐνωμένοι, ὁ ἐξωτερικὸς ἐχθρὸς τὰς προσβάλλει μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν.

Ἐχει ὁ ἄνθρωπος τοὺς γραπτὸς καὶ τοὺς ἠθικοὺς νόμους του, τοὺς ἔχει μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τοὺς παραβαίνῃ, καὶ αὐτὸ ἀπολήγει εἰς τὴν καταστροφὴν του καὶ τὴν παράλυσίν του.

Πόσον προτιμότερον θὰ ἦτο, ἀντὶ τούτης πολυδαίδαλου ὀργανώσεως, ὁ ἄν-

θρωπος νὰ ἐκυπτε καὶ νὰ ἐπαιρνεῖ ὡς παράδειγμα τὸν μύρμηκα!

Νομίζετε ὅμως, ὅτι ἐτελείωσαν αἱ ἀρεταὶ τῶν μυρμηκῶν; ἀλλὰ τότε ἐλησμονήσατε τὴν ὀνομαστὴν ἀρετὴν, ποῦ ἔχουν τὰ ζωῦφια αὐτά, τὴν ἀρετὴν τῆς προνοητικότητος;

Πόσον εἶναι προνοητικά! Σήμερον εἶναι μία ὠραία ἀνοιξίς, ὅλα γύρω μας εἶναι ὠραία· κάθε μυρμηκάκι εὐκολώτατα εἴμπορεῖ νὰ εὕρῃ τὴν καθημερινὴν τροφήν του καὶ, ἀφοῦ τὴν εὕρῃ σὲ δύο λεπτά, ὅλας τὰς ἄλλυς ὠρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς νὰ ριφθῇ εἰς μίαν ἀνάπαυσιν, εἰς ὄκηνηριαν.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, δὲν κάμνει αὐτὸ τρώγει βιαστικὰ τὴν τροφήν του καὶ ἀμέσως ἐπιδίδεται νὰ μαζεύσῃ τροφήν ὄχι διὰ τὴν αὔριον, ὄχι διὰ τὴν μεθούριον, ἀλλὰ τὴν τροφήν, ποῦ θὰ τοῦ χρειασθῇ μετὰ τέσσαρας, ἕξ, ἑπτὰ μῆνας, τὴν τροφήν τοῦ χειμῶνος.

Πόσοι, ἀρά γε, ἀπὸ μᾶς ἔχουν τὴν προνοητικότητα τοῦ μύρμηκος; πόσοι τὰ καλλίτερα χρόνια τῆς ζωῆς των, τὰ χρόνια τῆς νεότητός των δὲν τὰ σπαταλοῦν, ἀλλὰ τὰ χρησιμοποιοῦν ὅπως προετοιμάσουν μίαν ζωὴν ὑγιᾶ καὶ ἰσχυρον κατὰ τὸ γῆρας των;

Ἐχουν καὶ ἄλλα προτερήματα τὰ ἐργατικά, τὰ φιλόπονα, τὰ προνοητικά μυρμηκία· ἔχετε τὴν ἰδέαν, ὅτι εἴμπορεῖ κάνεις νὰ τὰ ἀναγράψῃ εἰς μίαν καὶ μόνην σελίδα;

Δὲν ἦτο σκοπὸς μου αὐτός· ἐν μόνον θὰ σᾶς ἔλεγα εὐθὺς ἀμέσως, τὸ ὅποιον, ἀφοῦ δὲν σᾶς τὸ εἶπα εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀρκοῦμαι νὰ σᾶς τὸ σημειώσω εἰς τὸ τέλος. Ἦθελα νὰ σᾶς εἰπῶ:

— Ὅταν βγαίνετε περίπατο, ὅταν πηγαίνετε ἐκδρομὴ, μὴ παραλείπετε νὰ παρατηρήτε τὰ μυρμηκία πᾶς ζοῦν καὶ πᾶς ἐργάζονται· αὐτὰ θὰ σᾶς διδάξουν πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσας διδασκᾶς ἠκούσατε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ μᾶλλον αὐτὰ θὰ σᾶς παρουσιάσουν ἐφαρμοσμένας ὅλας τὰς θεωρίας, ποῦ ἐμάθατε εἰς τὰ σχολεῖα!

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ'Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' ἰδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένου ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελεῶν) Γρ. 60
, τὸ ἔξωτερικόν , , , Φρ. 20

Δι' ἑγγραφῆς προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ἔΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΚΗΜΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΙΝ ΣΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΔΙΚ ΒΑΤΤΙΓΚΤΩΝ ΚΑΙ Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ

Ὁ Δικ Βάττιγκτων ἦτο ἕνας μικρὸς πτωχὸς χωρικός, ὁ ὅποιος, ἀφοῦ ἔχασε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ἦλθεν εἰς τὸ Λονδίνον διὰ νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν.

Δὲν εἶχεν ἄλλον φίλον εἰς τὸν κόσμον, παρὰ μίαν γάταν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εὖρει σχεδὸν μισοπεθαμένην ἀπὸ τὴν πείναν· τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἐθρεψε. Καὶ ἡ γάτα αὐτῆ τοῦ ἐφάνη πολὺ χρήσιμος φίλος καθὼς θὰ ἴδωμεν.

Ὁ Δικ ἐφαντάζετο ὅτι οἱ δρόμοι τῆς πρωτευούσης ἦσαν στρωμένοι με χρυσάφι, ἀλλ' εὐθὺς ἀμέσως διέκριεν, ὅτι, τὸ ἐναντίον, ἦσαν στρωμένοι με πέτρας πολὺ σκληρῆς, ὅταν μάλιστα ἦτο ἀνάγκη νὰ διανυκτερεύῃ πολλὰς νύκτας εἰς τοὺς δρόμους ἐκείνους με τὴν συντροφειάν τῆς γάτας του.

Ἐζήτησεν εἰς πολλὰ μέρη ἐργασίαν καὶ μετὰ πολλὰ εὖρε μίαν θέσιν. Θὰ ἔπλενε τὰ πιάτα εἰς ἕνα σπίτι πλουσίου ἐμπόρου.

Κατὰ δυστυχίαν ἡ μαγείρισσα ἦτο πολὺ κακὴ γυναίκα, ἡ ὁποία τὸν ἐκτυποῦσε κάθε μέρα, τὸν ἐβάζε νὰ κοιμηθῆ μέσα εἰς τὸ ἀχοῦρι, ὅπου ἦσαν πολλοὶ ποντικοί.

Καὶ ὁμοίως ἡ γαλῆ τοῦ μικροῦ ἐκείνου παιδιοῦ κατώρθωσε νὰ νικήσῃ, διότι ἦτο καλὸς κυνηγὸς τῶν ποντικῶν.

Ὁ πλούσιος ἐμπορὸς, εἰς τὸ σπίτι τοῦ ὁποίου εἰργάζετο ὁ μικρὸς Δικ, ἔκαμιν ἐμπόριον με τὸ ἔξωτερικόν. Ἐφόρτωνε πλοῖα με διάφορα ἐμπορεύματα, τὰ ὁποία ἐστελλεν εἰς διάφορα μέρη· ἐκεῖ τὰ ἐπωλοῦσε με μεγάλα κέρδη. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο καλὸς κύριος, ἐλέτρεπεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας του νὰ βάζωσιν εἰς τὰ πλοῖα του ὅ,τι ἠθελαν νὰ πωλήσωσιν.

Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ ἀποστελῆ ἐμπορεύματα καὶ φορτία εἰς

τοὺς Μαύρους τῆς Ἀφρικῆς, ἡ μικρὰ κόρη τοῦ ἐμπόρου, ἡ Ἀλίκη, ἐμβήκε εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἠρώτησε τὸν Δικ :

— Καὶ σὺ τί θὰ στείλῃς νὰ πωλήσῃς με τὸ πλοῖον αὐτό ;

— Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν γάταν μου, ἀπήντησεν ὁ Δικ.

— Λοιπὸν, στείλε τὴν γάταν σου, τοῦ εἶπεν ἐκείνη.

Ἐκεῖνος, διὰ νὰ μὴ ἐναντιωθῆ, ἀφήκε τὴν γάταν του νὰ τὴν βάλουν εἰς τὸ πλοῖον, ποῦ θὰ ἔφευγε διὰ τὴν Ἀφρικὴν.

Ἄλλ' ὁ Δικ πολὺ γρήγορα ἤρchiσε νὰ μετανοῆ, διότι ἐστειλε νὰ πωληθῆ ἡ γάτα του.

Εἰς τὸν σταῖλον, ὅπου ἐκοιμάτο, οἱ ποντικοὶ ἐπλημμύρισαν καὶ τὸν ἐξυπνοῦσαν τὴν νύκτα· ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ μαγείρισσα τὸν ἐκτυποῦσε περισσότερο ἀκόμη. Ἡ ζωὴ τοῦ ἐφαίνετο πολὺ σκληρά, ὅστε μίαν ἡμέραν ἀπελπισθεὶς, παρήτησεν ὅλα καὶ ἐζήτησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς κάποιον χωρίον, ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, διὰ νὰ ἀναπαυθῆ, ἀλλὰ, ἐνῶ ἀνεπαύετο, ἤκουσεν ἀπὸ μακρὰν τῆς καμπάνης νὰ κτυποῦν.

Τοῦ ἐφάνη ὅτι τοῦ ἔλεγαν :

*Γύρισε πίσω, μικρὸ Δικ,
γύρισε πίσω εἰς τὴν πρωτεύουσαν
ἐκεῖ θὰ γίνῃς ἐπίσημος.*

Ὁ δυστυχὴς προσεπάθησε νὰ γελᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ δάκρυα τοῦ ἔβγαλε εἰς τὰ μάτια.

Τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐφαίνετο τόσο ἀπίθανον ! Ἐν τούτοις, ἤρchiσε νὰ ἐπιστρέψῃ.

*Γύρισε πίσω, μικρὸ Δικ,
γύρισε πίσω εἰς τὴν πρωτεύουσαν*

ἐπανελάμβανον ἡ καμπάνες.

— Ἄς γυρίσω, εἶπεν, ἐκὶ τέλους, ὁ Δικ εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο μόνῃ ἡ μαγείρισσα εἶναι κακὰ καὶ με κτυπάει με κακίαν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι δὲν μοῦ κάμουν κακό. Ἡ μικρὰ μάλιστα Ἀλίκη μοῦ ὤμιλησε με πολλὴν ἀγάπην καὶ τρυφερότητα. Θὰ ἐπιστρέψω, καθὼς με συμβουλεύουν ἡ καμπάνες, καὶ θὰ ἴδω τί θὰ γίνῃ.

Ἐπέστρεψε καὶ πραγματικῶς συνέβησαν μεγάλα πράγματα, σχεδὸν μέλις ἐγύρισε πίσω.

Τὸ πλοῖον, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε βάλει τὴν γάταν ὁ Δικ, ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ ταξίδι του καὶ ὁ μικρὸς νέος ἔμαθε με ἐκπληξιν, ὅτι ἡ γάτα του ἐπωλήθη πολὺ ἀκριβὰ.

Μόλις ἐφθασεν εἰς τὴν χώραν τῶν Μαύρων, ὁ πλοῖαρχος ἐπῆγε νὰ κάμῃ ἐπίσκεψιν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν, ὁ ὅποιος τὸν προσεκάλεσε καὶ εἰς τὸ γεῦμα. Ἐκεῖ παρέστη εἰς ἕνα παράδοξον θέαμα. Μόλις τὰ φαγητὰ παρετέθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἕνας πυκνὸς στρατὸς ἀπὸ ποντικούς ὤρμησε καὶ ἔφαγεν ὅλα τὰ περιεχόμενα.

— Θεέ μου ! ἐφώναξεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μαύρων, δὲν μᾶς ἔμεινε τίποτε νὰ φάγωμεν σήμερον !

— Πῶς ; εἶναι δυνατόν ; ἠρώτησεν ὁ πλοῖαρχος· ἔπειτα νὰ ἔχετε μὴ γάταν εἰς

τὸ παλάτι σας, διὰ νὰ σκοτώνη ὅλους τοὺς ποντικούς.

— Μίαν γάταν ; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγός, καὶ τί εἶναι αὐτό ; εἶναι κανένα νέον εἶδος λέοντος ; Ἐχὼ ἀγοράσει κόμμα ἐκατοστὴ λεοντάρια καὶ τίγρεις ὅλων τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ θηρία δὲν κατώρθωσε νὰ σκοτώσῃ ἕστω καὶ ἕνα ποντικόν.

Ὁ πλοῖαρχος ἔστειλεν ἕνα ναύτην εἰς τὸ πλοῖον διὰ νὰ ζητήσῃ καὶ φέρῃ τὴν γάταν τοῦ μικροῦ Δικ.

Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μαύρων εἶδε με ποίαν ταχύτητα ἐτελείωνε τοὺς ποντικούς, ἤρchiσε νὰ κτυπᾷ τὰ χέρια του ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ ἔβγαζε φωνὰς εὐχαριστήσεως.

— Θὰ ἀγοράσω αὐτὸ τὸ ζῷον καὶ ἀν ἀκόμη κοστίζει τὸ μισὸ μου βασιλεῖον, εἶπε.

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν πλοῖαρχον :

— Θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ πωλήσετε αὐτὸ τὸ μικρὸν ζῷον ; Σὰς προσφέρω ἕξ σάκκους χρυσοῦ.

Ὁ πλοῖαρχος ἑδέχθη καὶ τὸ πλοῖον ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Λονδίνον, κομίζον ἕξ σάκκους χρυσοῦ διὰ τὸν Δικ.

Ἡ κακὴ μαγείρισσα εἶπεν εἰς τὸν κύριόν της, ὅτι ὁ Δικ ἦτο ἕνα ἐλεεινόν, ἐγκαταλειμμένον παιδί, χωρὶς κανένα φίλον εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὅτι δὲν τοῦ ἔβριζε νὰ τοῦ δοθῆ τὸ χρυσάφι ἐκεῖνο. Ἀλλὰ ὁ ἐμπόρος ἦτο τίμιος ἄνθρωπος.

Ἐδωσεν εἰς τὸν Δικ ὅλα τὰ χρυσάφι ἐκεῖνο, τὸν ἐσπούδασε, τὸν ἀνέθρεψε σὺν παιδί του καὶ τὸν ἠγάπα πολὺ. Ὁ Δικ ἐμεγάλωσεν, ἔτρεφε μεγάλην εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν Ἀλίκη, ἡ ὁποία τοῦ ἔθεσε τὴν ἀφορμὴν νὰ στείλῃ τὴν γάταν του, καὶ ἔγινε τόσο σπουδαῖος, ὅστε ἔγινε τρεῖς φορὰς λόρδος δήμαρχος τοῦ Λονδίνου.

Ἡ καμπάνες δὲν εἶχον προφητεύσει ψεύματα.

(Q. P. C.)

ΤΙΜΟΙ ΔΕΙΑΗΝΟΙ

© ΣΚΕΨΘΙΣ ©

Ὁ φθόνος εἶναι πληγὴ τῆς ἀληθείας.

Ἐὰν δὲν ἐπιθυμῆς πολλὰ, τὰ ὀλίγα θὰ σοῦ φανῶσι πολλὰ.

Ἐνὸς φρονίμου ἡ φιλία εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν φιλίαν ὅλων τῶν ἀσυνέτων.

Ὅπου ἡ ἀρετὴ δὲν τιμᾶται, ἐκεῖ ἡ κακία ὀμιλεῖ ἐλευθέρως.

Εἶναι μεγαλοφυΐα νὰ φέρῃ κανεὶς με πραΰτητα τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων.

Προτίμα νὰ δίδῃς μικρὰ, παρὰ νὰ ἐπέδοχθῃσαι μεγάλα.

Εἶναι πολὺ δύσκολον ν' ἀρετῇ κανεὶς εἰς πολλούς.

Ὁ κόλοξ διαφέρει ἀπὸ τὸν κόρακα, ὅτι ὁ μὲν τρώγει ζῶντας, ὁ δὲ νεκρούς.

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Έκ του Γαλλικού)

συνέχεια από σελ. 211

στηριχθή μέσα εις τὸ ἔδαφος. Ἐν τούτοις ὁ πόθος τῆς σωτηρίας ἐνίσχυσε τὰς δυνάμεις τῶν παιδιῶν καὶ ὁ ἰσθὸς ἐστήθη στερεώτατα, φέρων μίαν μεγάλην σημαίαν.

Τὴν ἐπαύριον, μετ’ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὄλος ἐκεῖνος ὁ μικρόκοσμος ἦτο ἐπὶ ποδός· ἔσπευσαν νὰ ξεκρεμάσουν τὸ πανί τῆς σκη- νῆς των καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν εἰς τὴν σχε- διαν. Τὸ ἐξήπλωσαν ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ πρά- γματα διὰ νὰ τὰ προσκτεύσουν κατὰ τὸ ταξί- διον. Ἐν τούτοις δὲν ἐφαίνετο, ὅτι ὁ καιρὸς θὰ μετεβάλλετο· πλὴν ἴσως ἀλλαγὴ τῆς διευ- θύνσεως τοῦ ἀνέμου, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ φέρῃ τοὺς ὕδρατμοὺς τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης.

Εἰς τὰς 7 αἰ προετοιμασίαι εἶχον τελειώ- σει. Τὰ πράγματα, ποῦ ἦσαν ἐπάνω εἰς τὴν σχεδίαν, τὰ εἶχον τακτοποιήσει κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ εἰμποροῦν νὰ μένουν ἐπ’ αὐτῆς δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐν ἀνάγκῃ. Ὅσον διὰ τὰ τρόφιμα τῆς ἡμέρας, ὁ Μόκο εἶχε βάλει ἰδιαιτέρως, ὅτι θὰ ἐχρηιάζετο, χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκην νὰ βάλῃ φωτιά.

Εἰς τὰς ὀκτώμισυ κάθε ἓνα παιδί ἐπῆρε τὴν θέσιν τοῦ εἰς τὴν σχεδίαν· οἱ μεγάλοι ἐφαίνοντο εἰς τὰ ἄκρα, κρατοῦντες καμάκια καὶ κοντούς, τὸ μόνον μέσον, διὰ τοῦ ὁποῦ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διευθύνουν τὴν σχεδίαν κατὰ τὸν πλοῦν.

Ὀλίγον πρὸ τῶν ἐννέα ἡ πλημμυρὶς κατέ- στη αἰσθητή, ἓνας βαθὺς τριγμὸς ἠκούσθη, προερχόμενος ἀπὸ τὴν σχεδίαν, ἡ ὁποία ἐτράβα τὰ σχοινιά, μετ’ ἃ ὅποια ἦτο προσ- δεδεμένη. Αὐτό, βεβαίως, τὸ ἐπερίμεναν τὰ παιδιὰ καὶ δι’ αὐτὸ ἔδεν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν.

— Προσοχή! ἐφώνησεν ὁ Μπριάν.

— Προσοχή! ἐφώνησεν ὁ Βάξτερ.

Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἀκριβῶς εἰς τὰ μέρη, ἀπὸ τὰ ὅποια ἦτο προσδεδεμένη ἡ σχεδία καὶ ἤρχισαν νὰ λύουν τὰ σχοινιά.

— Εἴμεθα ἔτοιμοι! ἐφώνησεν ὁ Δόνιφαν, ὁ ὁποῖος μετ’ τὸν Βίλκοξ ἦτο εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς σχεδίας.

Ἄφου ἀντελήφθησαν, ὅτι ἡ πλημμυρὶς ἦτο τόσο ἰσχυρά, ὥστε νὰ κινήσῃ τὴν σχε- δίαν, τότε

— Ἀφήσατε! ἐφώνησεν ὁ Μπριάν.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη ἀμέσως καὶ ἡ σχε- δία, ὅταν ἀπέμεινεν ἐλευθέρα, ἤρχισεν νὰ ἀνα- βαίνει μεταξὺ τῶν δύο ὄχθων, σύρουσα ὀπι- σθεν καὶ τὴν μικρὰν λέμβον τοῦ Σλοῦγκι, ἡ ὁποία ἦτο εἰς αὐτὴν προσδεδεμένη.

Γενικὴ χαρὰ ἐπακράτησεν εἰς τὰ παιδιὰ, ὅταν εἶδαν τὴν βαρεῖαν ἐκείνην σχεδίαν νὰ κινήται καὶ ὄλοι ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ παιδικὴν ὑπερηφάνειαν διὰ τὸ κατασκευασμὰ των ἐκεῖνο.

Ὡς ξεύρατε, ἡ δεξιὰ ὄχθη ἦτο πυκνὴ ἀπὸ δένδρα, ἦτο ἐπαισθητῶς πολὺ πλέον ὕψο- μένη, παρὰ ἡ ἀριστερά, ἡ ὁποία ἦτο χαμηλὴ καὶ ριχτή. Ὁ Μπριάν, ὁ Βάξτερ, ὁ Δόνιφαν, ὁ Βίλκοξ καὶ ὁ Μόκο μετ’ κοντάρια κατέβα- λον ὄλας τὰς προσπάθειάς των, ὥπως ἀπο- μακρύνουν τὴν σχεδίαν ἀπὸ τὰ ριχὰ μέρη τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ μὴ προσκράξῃ.

Ἡ σχεδία, λοιπόν, ἐκρατεῖτο, ἐφ’ ὅσον ἦτο τοῦτο δυνατόν, πλησίον πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην.

Δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν, ὁ διανυ- θεὶς δρόμος ἦτο σχεδὸν ἐνὸς μιλίου. Οὐδα- μοῦ προσέκρουσεν ἡ σχεδία καί, ὑπὲρ τὰς

συνθήκας αὐτάς, αὐτὴ θὰ ἐφθανε χωρὶς βλά- βην μέχρι τοῦ σπηλαίου.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν ὑπολογισμόν, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει προηγουμένως ὁ Μπριάν, ὄλο τὸ διάστημα ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ ἦτο ἐξ ἑξήκοντα, ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διατρέξουν περισσότερον τῶν δύο μιλίων κατὰ τὸ διά- στημα τῆς πλημμυρίδος, ἔπρεπε νὰ περιμέ- νουν πολλὰς ταιούτας διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ φθάσουν εἰς τὸ μέρος των.

Ὅντως, εἰς τὰς ἔνδεκα ἡ δύναμις τοῦ νε- ροῦ ἤρχισεν νὰ ὑποχωρῇ καὶ δι’ αὐτὸ τὰ παι- διὰ ἔσπευσαν νὰ δέσουν καλὰ τὴν σχεδίαν πλησίον τῆς ὄχθης, διὰ νὰ μὴ τὴν παρασύ- ρουν τὰ ρεύματα πρὸς τὴν θάλασσαν.

Βεβαίως θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀναβάλουν τὴν πορείαν των περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ὅταν ἡ πλημμυρὶς τῆς νυκτὸς θὰ ἤρχιζεν, ἀλλὰ τότε θὰ εἶχον νὰ διακινδυνεύσουν εἰς τὸ μέσον τοῦ σκότους.

— Σκέπτομαι, ὅτι θὰ ἦτο ἀπρονοητικὰ, παρετήρησεν ὁ Γόρδων, διότι ἡ σχεδία θὰ ἔκτεθῇ εἰς συγκρούσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατόν νὰ τὴν παραλύσουν. Εἶμαι τῆς γνώ- μης νὰ περιμένωμεν τὴν ἐπαύριον, διὰ νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἀπὸ τὴν πλημμυρίδα τῆς ἡμέρας.

Αὐτὴ ἡ πρότασις ἦτο πολὺ λογικὴ καὶ δι’ αὐτὸ ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ καθυστερήσουν κατὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Ἀλλ’ αὐτὴ ἡ καθυ- στέρησις ἦτο προτιμότερα, ἀφοῦ τοὺς ἀξη- σφάλιζεν ἀπὸ ἓνα κίνδυνον.

Εἶχαν, λοιπόν, νὰ περάσουν ἡμίσειαν ἡμέραν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ κατόπιν ὀλό- κληρον τὴν νύκτα. Ὁ Δόνιφαν καὶ οἱ ὄν- τροφοὶ τοῦ κυνηγίου μαζὶ μετ’ τὸν Φάν ἐρρί- φθησαν εἰς τὸ κυνήγιον· ὁ Γόρδων τοὺς συν- ἔστησε νὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν πολὺ καὶ ἔπρεπε νὰ ἀκούσουν τὴν συμβουλήν του.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἱκανοποιητικόν· ἔφε- ρον δύο μεγάλα πουλιὰ καὶ ἓνα ὄρμαθὸν ἀπὸ μικρά. Κατὰ τὴν πρότασιν τοῦ Μόκο, τὰ δύο ἐκεῖνα μεγάλα πουλιὰ θὰ ἐχρησίμευον διὰ τὸ πρῶτον γεῦμα, τὸ ἐπίσημον τῆς ἐγκα- ταστάσεως εἰς τὸ σπήλαιον.

Ἡ νύξ, ἡ ὁποία ἐπηκολούθησεν, ἦτο νύξ ψυχρὰ μετ’ παγερὸν ἀέρα· ἤρχισαν μάλιστα νὰ σχηματίζονται ποῦ καὶ ποῦ καὶ μικρὰ κομμάτια πάγου. Ἄν καὶ τὰ παιδιὰ ἔλαβον ὄλα τὰ κατάλληλα μέτρα, μολαταῦτα δὲν ἐπέρασαν καλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην· μερικὸι μάλιστα ἤρχισαν νὰ δυσαρεστοῦνται, καθὼς ὁ Ζεγκίν καὶ ὁ Ἰβερσον, οἱ ὁποῖοι παρεπε- νοῦντο γιὰ τὴν τάχα νὰ ἀφήσουν τὸ Σλοῦγκι, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐδίδοε τὴν ἀνεσιν κατὰ τὴν διαμονὴν των.

Ὁ Μπριάν ἠναγκάσθη πολλάκις νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ καὶ νὰ τοὺς δώσῃ θάρρος μετ’ λόγια παρηγορητικά.

Τέλος, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης ἡμέρας, μετ’ τὴν βοήθειαν τῆς πλημμυρίδος, ἡ ὁποία διήρκεσεν ἕως στὰς τρεῖς, ἡ σχεδία ἐφθασε πρὸ τῆς λίμνης καὶ ἤραξε πρὸ τῆς θύρας σχεδὸν τοῦ σπηλαίου.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

— Διότι μεθαύριον εἶναι νέα σελήνη, ἀπῆντησεν ὁ Μπριάν καὶ αἱ πλημμυρίδες θὰ δυναμώσουν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Λοιπόν, ὅσον περισσότερον αὐταὶ εἶναι δυνατὰ, τό- σον καὶ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ ἀναβῶμεν τὸν ποταμόν. Σκέψου, Γόρδων, τὴν δυσκολίαν, ἂν θὰ ἤμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σύρωμεν ἀ- τὴν τὴν σχεδίαν μετ’ τὸ σχοινί καὶ νὰ τὴν σπρώχνωμεν μετ’ τὰ κοντάρια· δὲν θὰ κατορ- θώσωμεν νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ ποῦ θέλομεν.

— Ἐχαις δίκαιον, ἀπῆντησεν ὁ Γόρδων, καὶ πρέπει νὰ φύγωμεν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸ ἀργότερον.

Ὅλοι συνεφώνησαν λοιπόν νὰ μὴ ἀναπαυ- θοῦν διόλου, πρὶν τελειώσῃ ὀλη ἡ ἐργασία.

Τὴν 3 Μαΐου ἤρχισαν νὰ φορτώνουν τὴν σχεδίαν. Καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἀπη- τεῖτο πολὺ μεγάλη προσοχὴ εἰς τοῦτο διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ διατηρηθῇ ἡ ἰσορροπία. Καθεὶς ἀναλόγως τῶν δυνάμεων του ἀνέλαβε νὰ κάμῃ καὶ κᾶτι. Ὁ Ζεγκίν, ὁ Ἰβερσον, ὁ Ἀὸλ καὶ ὁ Κωστάρ ἀνέλαβον νὰ μεταφέρουν εὐχαρίστως τὰ ἑλαφρὰ ἀντικείμενα, τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ σκεύη εἰς τὴν σχεδίαν, ὅπου ὁ Μπριάν καὶ ὁ Βάξτερ τὰ ἐτακτο- ποίουν μεθοδικῶς μετ’ τὸν τρόπον, ποῦ τοὺς ὑπεδείκνυεν ὁ Γόρδων.

Διὰ τὰ πράγματα, ποῦ ἦσαν βαρύτερα, ἐφρόντιζον οἱ μεγάλοι. Τέλος, ὄλοι εἰργά- ζοντο μετ’ φρόνησιν καὶ μετ’ ζήλον, ὥστε τὴν 5 Μαΐου τὸ ἀπόγευμα ὄλα τὰ πράγματα ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των, δὲν ἔμεινε δέ, παρὰ νὰ λύσουν τὴν σχεδίαν καὶ νὰ ἀρχίσῃ ὁ πλοῦς. Αὐτὸ θὰ τὸ ἔκαμναν τὴν ἐπομένην τὸ πρωί, εἰς τὰς 8, ὅταν ἡ ἀνερχομένη πλημμυρὶς θὰ ἐφθανε μέχρι τοῦ ποταμοῦ.

Ἰσως τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ἐνόμισαν, ὅτι, ἐπειδὴ ἐτελείωσαν τὴν ἐργασίαν των ἀνωρί- τερα, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ξεκουραθοῦν ἕως τὸ βράδυ καὶ πολὺ δικαίως. Ἐν τούτοις ἠπατήθησαν, διότι μία πρότασις τοῦ Γόρδω- νος τοὺς παρουσίαζε νέαν ἐργασίαν.

— Φίλοι μου, τοὺς εἶπεν, ἀφοῦ πρόκειται νὰ ἀφήσωμεν τὸν λιμένα τοῦτον, δὲν θὰ εἰμ- ποροῦμεν νὰ παρατηροῦμε τὴν θάλασσαν καὶ δι’ αὐτό, ἂν κἀνένα πλοῖον περάσῃ ἀπὸ κοντὰ, δὲν θὰ τοῦ κάμωμεν σημαία. Σκέπτο- μαι, λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ στήσωμεν ἓνα ἰσθὸν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ νὰ ὑψώσωμεν ἐκεῖ μίαν σημαίαν. Αὐτὸ νομίζω, ὅτι θὰ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῶν περαστικῶν πλοίων.

Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἰσθούς τοῦ Σλοῦγκι, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς σχε- δίας, μεταφέρθη ἕως εἰς τὴν ἀκτὴν· ἦτο μεγά- λος κόπος νὰ ὑψῶθῃ ὁ ἰσθὸς ἐκεῖνος καὶ νὰ

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελενουσίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΣΤΕΡΕΟΣ

Ὁραῖον εἶναι νὰ εἶναι τις στερεός. Ἐν τίνι; Βεβαίως ἐν ταῖς γνώσεσιν, αἵτινες ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς κλήσεως αὐτοῦ. Κατὰ τοὺς μαθητικούς σου χρόνους ἔσχες ἀφορμὴν νὰ ἴδῃς πόσον ἀξιόμιστον εἶναι, ὅταν διδάσκαλός τις εἶναι ἀβέβαιος, ἀδύνατος καὶ ἐπιπόλαιος, πόσον ταχέως προδίδεται τοῦτο, πόσον συντελεῖ εἰς ἀπώλειαν τῆς ἐπιβολῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως. Τὴν πείραν ταύτην μάλιστα ἐπλήρωσας ἀκριβῶς, διότι παρέβλαψε σπουδαίως τὴν πρόοδόν σου. Ἐπαμφελῆσου, λοιπόν, αὐτῆς καὶ ἀποφάσισον νὰ γείνης ἐν τῷ ἐπαγγέλματι σου, οἷον δῆποτε καὶ ἂν εἶναι, στερεός, βέβαιος, ἐμβριθής. Ἄλλοιμονον εἰς τοὺς ἀδελφούς Ἰππεῖς, τοὺς ὁποίους ὁ ἵππος ῥίπτει εἰς κάθε ἐξαφνικὸν αὐτοῦ πῆδημα.

Στερεός ἐν ταῖς πεποιθήσεσί σου. Βεβαίως δὲν δύναιται νὰ εἶναι τις στερεός ἐν πάσαις, διότι ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ τὰ ἀβέβαια, ἀλλ' ὀφείλει νὰ εἶναι τις στερεός ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς καὶ ἠθικαῖς αὐτοῦ πεποιθήσεσιν, ἧτοι ἐν τῇ πίστει αὐτοῦ. Ἀμφιβολία περὶ αὐτῆς εἶναι τι ἀξιοθυμήτητον. Γνωρίζεις εἰς τί ἐβαπτίσθης; μὴ κλονίζου. Πίστιν εἰς τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, εἰς τὴν διὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ γενομένην σωτηρίαν, εἰς τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἐπιτύχῃς τῆς αἰωνίου ζωῆς. Πολλοὶ ἐξέπεσον τῆς πίστεως, πολλοὶ τοῦλάχιστον ἀμφιβάλουσι· ἀλλὰ μέγας εἶναι καὶ ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων, οἵτινες ἐμμένουσιν εἰς τὴν πεποιθήσιν ταύτην καὶ ἀπολαύουσι τῶν σωτηριωδῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐμμοῆς ταύτης. Ἔσο καὶ μένε εἰς ἐκ τούτων.

Εἶναι πολύτιμον, ὅταν ἡ καρδία γίνῃ στερεά. Θάλασσα παθῶν μαίνεται ἐν ἡμῖν καὶ σὲ παρασύρει πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Γίνου στερεός ἐν ταῖς ἠθικαῖς ἀρχαῖς σου, ἂν δὲν θέλῃς νὰ γίνῃς παίγιον τῶν παθῶν σου. Ὁφείλεις νὰ περιφρονῇς τὴν χυδαιότητα καὶ τὰ ἐλαττώματα καὶ ὅταν στίλβωσι, καὶ νὰ τιμᾷς τὴν ἀρετὴν καὶ ὅταν ζῆ ἐν πενίᾳ καὶ ταπεινώσει. Ὡ! ἡ κακία κέκτηται πολλὰ καὶ ὠραῖα προσχήματα· ὄχι μόνον χρῆμα δηλαδὴ καὶ κοινωνικὴν θέσιν, ἀλλὰ καὶ εὐφυλολογίαν, πολλὰς καὶ γνώσεις καὶ πνεῦμα καὶ ἰδιοφυΐαν, καὶ ταῦτα εἶναι τὰ ἀπαιτῶντα καὶ παραπλανῶντα κατὰ τὸ πλεῖστον. Ὡς εὐήθης καὶ βλάξ ἐμφανίζεται ὁ ἀπλοϊκὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος παρὰ τὸν πνευματώδη καὶ ὡς μωρία ἢ πίστις ἐκείνου παρὰ τὴν λαμπρότητα τῆς διαλεκτικῆς τούτου. Ὁ νεανίας, ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς γνώσεως, ἐκλυόμενος ὑπὸ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ταλάντιου, παρασύρεται καὶ νομίζει, ὅτι ἡ πνευματώδης ἀπιστία εἶναι τὸ προνόμιον τῶν ἀνεπτυγμένων,

ἢ δ' ἐμμοῆν εἰς τὰ πάτρια τὸ ὄνειδος τῶν βλακῶν. Οἱ ἱκανώτατοι μάλιστα ναυαγοῦσιν ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου. Τὸ πρᾶγμα ὁμῶς δὲν ἔχει οὕτως. Ἐν τῇ ἀπλῇ χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ ὑπάρχει περισσοτέρα οὐσία καὶ θεία εὐλογία ἢ ἐν ταῖς στυλπναῖς ἐκείνης πομφόλυξι. Καὶ ἐγὼ διήνυσα τὸν δρόμον αὐτόν· διότι πῶς ἠδυνάμην, τέκνον τῆς ἐποχῆς μου, νὰ ἀντιπαρῆλθω τὸ ρεῦμα αὐτῆς; Ἄλλ' ἐμελέτησα, ἤκουσα, ἐσκέφθην, ἀπέκτησα πείραν καὶ οὕτω βραδέως ἐπανῆλθον εἰς τὰ θεμέλια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔθηκεν ὁ εὐσεβὴς πατρικός μου οἶκος ἐν τῇ στερεᾷ πεποιθήσει, ὅτι δὲν ἐπροσπέ ποτε νὰ ἐγκαταλείψω αὐτά. Εἶναι τοῦτο «ἐνοχὴ ἐπωφελής»; Ὁχι· ὅσον καὶ ἂν λέγωσι ναὶ ὁ Γκαίτε καὶ οἱ ὅμοιοί του. Ἡ παρθενία τῆς ζωῆς, ἢ μὴ μολυνθεῖσα δι' ἐπαφῆς τινος πρὸς τὴν πλάνην, τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν ἁμαρτίαν, εἶναι ἀπείρως ὑψηλότερα, λαμπρότερα, θειότερα ἢ ἡ διὰ τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς ἀποκαθαρωθεῖσα, ἧτις ἀδυνατεῖ νὰ ἐξαλείψῃ κηλίδας ἀπαξ ἐκκολαφθεῖσας. Ἡ γνώσις ὀφείλεται ἀναντιρρήτως, γενομένη ἐκ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως, ἀλλὰ, πιστευσόν μοι, ὑπάρχει ἄγνοια, ἧτις εἶναι ἀπείρως σοφώτερα.

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Διατί ἡ θάλασσα εἶναι ἀλμυρά;

Οἱ ποταμοὶ κάμνον τὴν θάλασσαν νὰ εἶναι ἀλμυρά. Κατ' ἀρχάς, βέβαια, ἡ θάλασσα ἐγένετο ἀπὸ τὸ νερὸν τοῦ εὐρίσκουτο εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τὸ ὁποῖον ἔπεσον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ συνεκεντρώθη εἰς τὰ κοῖλά της; μέρη.

Ἡ πρώτη βροχὴ ἐσχημάτισε τὴν πρώτην θάλασσαν καὶ ἡ βροχὴ ἐκείνη ἦτο γλυκὸν νεροῦ, καθὼς εἶναι ὕλαι αἱ βροχαί, δηλαδὴ δὲν εἶχεν ἅλατα· ὥστε εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ θάλασσα ἦτο γλυκεία.

Ἄλλὰ εἰς τὴν γῆν εὐρίσκονται τόσα ἅλατα καὶ ἐφ' ὅσον οἱ ποταμοὶ κυλίσουν τὰ νερά των πρὸς τὴν θάλασσαν, λυόνουσι κατὰ τὸ πέρασμα των τὰ διάφορα ἅλατα, ποῦ συναντοῦν εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ τὰ μεταφέρουσι εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἀντλή τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ κάμνῃ ἐξ αὐτοῦ τὴν βροχὴν, δὲν εἰμπορεῖ, βέβαια, νὰ σπρώξῃ καὶ τὸ ἅλας τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον κατ' ἀνάγκην μένει εἰς αὐτήν.

Ἐν τούτοις, σὰς εἶπα ἀνωτέρω, ὅτι τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἀντλεῖ ἀπὸ αὐτῆν ὁ ἥλιος, σχηματίζει τοὺς ποταμούς, δι' αὐτὸ καὶ οἱ ποταμοὶ εἶναι ἀπὸ γλυκὸν νερὸν κατὰ τὰς πηγὰς των, ἀλλὰ κοντὰ εἰς τὰς πρὸς τὴν θάλασσαν ἐκβολὰς των εἶναι κάπως ἀλμυροί. Αὐτὸ συμβαίνει, διότι κατὰ τὸν δρόμον των ἔλθουσιν ποσότητες ἁλατος, τὴν ὁποίαν μεταφέρουσι εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἀπὸ ἐποχῆς εἰς ἐποχὴν ἡ θάλασσα ἐγένετο πλέον ἀλμυρά καὶ οἱ σοφοὶ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπολογίσουν τὴν ἡλικίαν τῆς θαλάσσης καὶ τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος ἐμμεσολάβησεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ποῦ τρέχουν οἱ ποταμοὶ εἰς αὐτήν, καταμετροῦντες τὴν ποσότητα τοῦ ἁλατος, τὴν ὁποίαν οἱ ποταμοὶ φέρουσι εἰς τὴν θάλασσαν καθ' ἐκάστην.

Ἐπίσης εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς προσδιορίσουν καὶ πότε ἡ θάλασσα θὰ γίνῃ δύο καὶ τρεῖς φορές πλέον ἀλμυρά ἐφ' ὅτι τώρα εἶναι.

— Τί εἶναι ἡ δρόσος;

Ὅταν ἡ νύξ πλησιάζῃ καὶ πίπτῃ δρόσος, φαίνονται κάποτε μερικά σταγόνες δρόσου κρεμάμεναι ἀπὸ τὰ δένδρα. Αἱ σταγόνες αὗται ἀποτελοῦν ἐν ἀπὸ τὰ περίεργα τῆς φύσεως.

Αὐτὰ τὰ μικρὰ ὑδάτινα μαργαριτάρια φαίνονται πολὺ φυσικὰ καὶ ἀπλούστατα. Ἐν τούτοις, αἰῶνας ἐχρειάσθησαν οἱ σοφοὶ τῆς γῆς διὰ νὰ εὐξῶσι τί πραγματικῶς εἶναι ταῦτα.

Εἰς τὸν ἀέρα ὑπάρχει μεγάλη ποσότης ὑγρασίας, ἢ ὁποῖα δροσίζει τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ δὲν τὰς ἀφίνει νὰ μᾶς κατακαίωσι κατὰ τὰς θερινὰς ἡμέρας. Κατὰ τὴν νύκτα, ἢ γῆ, ὅταν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀφίνει νὰ ἐκφύγῃ ὅλη ἡ θερμότης, ἢ ὁποῖα συνεκεντρώθη εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας καὶ ἡ ὑγρασία ὑποχρεώνει τὴν θερμότητα αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ βραδέως. Ἄν ἡ ὑγρασία δὲν ἔκαμνε τὸ ἔργον αὐτό, ἢ γῆ θὰ ἐγένετο παρευθὺς ψυχρὰ καὶ θὰ ἀπεθνήσκομεν παγωμένοι ἐντὸς ὧρων τινῶν μᾶς θερινῆς νυκτός.

Λοιπόν, τὴν νύκτα, ὅταν αἱ ἀκτῖνες τῆς θερμότητος ἀρχίσουν νὰ ἐξέρχωνται, ἡ ὑγρασία τοῦ ἀέρος τὰς ἀπορροφᾷ οὕτως, ὥστε καθίσταται θερμότερα ἀπὸ τὴν γῆν, τὰ χόρτα, τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξέρχεται ἡ θερμότης. Τότε ταῦτα γίνονται ψυχρότατα καὶ ἐφ' ὅσον ψυχραίνονται, ψυχρὴνουν καὶ τὴν ὑγρασίαν, ἢ ὁποῖα τὰ περιβάλλει. Ὅταν ἡ ὑγρασία ἐκείνη ψυχραίνῃ, μεταβάλλεται εἰς νερὸν καὶ πίπτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς βροχὴ.

Τὰ φύλλα τῶν δένδρων, οἱ συμπεκλιγμένοι κλώνοι των κρατοῦν τὰς σταγόνας αὐτὰς, αἱ ὁποῖαι συμπυκνοῦνται εἰς μικρὰ μαργαριτάρια.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΜΑΝΘΕΙΑΙ ΕΝ ΜΥΘΟΙΣ

ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΞΟΝ

Ἐν λαμπρῶν οὐράνιων τόξων ἑλαμπεν εἰς τὴν νύκτα. Οἱ δὲ ἄνθρωποι, βλέποντες αὐτό, δὲν ἠδύνατο, εἰμὴν τὰ τὸ θαυμάζωσι. Τὸ οὐράνιον τόξον ὁμῶς κατέστη τόσον ὑπερήφανον καὶ τόσον ματαιόδοξον, ὥστε δὲν ἠρεμήθη εἰς τὸ νὰ περιφρονῇ τὸ νύκτα, ἀλλ' ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ νὰ κευχάται, ὅτι ὑπερβαίνει κατὰ τὴν καλλονὴν καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον, τοῦ ὁποῖου αἱ ἀκτῖνες δὲν εἶχον, ὡς εἶπε, τὴν ποικιλίαν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν χρωμάτων του.

Ὁ ἥλιος ἤκουσε τοῦτο.

— Ἄ! ὠραῖόν μου οὐράνιον τόξον, εἶπε, δὲν θέλω νὰ διαφιλονεικήσω μετὰ σοῦ καὶ ἀποσύρομαι.

Ἐκρυψε δὲ τὰς ἀκτῖνας του εἰς τὰ νύκτα, καὶ τὸ οὐράνιον τόξον ἐξηφανίσθη...

Ἄλλοιμονον! Τὸ πτωχὸν οὐράνιον τόξον εἶχε λησμονηθῆ, ὅτι ὄφειλε τὴν ὑπαρξίν του εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου!

ΑΝΑΜΕΡΘΗΣ

ΕΙΣ ΣΟΦΟΣ ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

(συνέχεια από σελίδα 213)

Ο δάσκαλός μας ήτο κουρεύς. Με το ελαφρό του χέρι, που εξέυρε τόσο καλά να στολίζη τὸ τετράδιό μας με πουλί ἐλικοχάρακτο, ἐγύριζε τὰ ὑψηλά του τόπου πρόσωπα, τὸν κύριον δήμαρχον, τὸν ἐφημέριον, τὸν συμβολαιογράφο. Ὁ δάσκαλός μας ήτο νεωκόρος· ἕνας γάμος, μία βάπτισις, διέκοπτον τὸ μάθημα· ἔπρεπε νὰ κτυπήσῃ τὸς κώδωνας. Μία ἐπικειμένη καταιγίς μᾶς ἄφινεν ἔλευθέρους: ἔπρεπε νὰ κτυπήσῃ τὸν μεγάλο κώδωνα, διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν κεραινὸν ἢ τὴν χάλαζαν. Ὁ δάσκαλός μας ήτο ψάλτης. Με τὴν δυνατὴν φωνὴν του ἐγέμιζε τὴν ἐκκλησίαν, ὅταν ἐφαλλεν εἰς τὴν λειτουργίαν τὸ «σὲ ὑμνοῦμεν, σὲ εὐλογοῦμεν». Ὁ δάσκαλός μας ἐκούριζε καὶ διώρθωνε τὸ ὄρολόγιον τοῦ χωριοῦ. Αὐτὸ ήτο τὸ κατ' ἐξοχὴν τιμητικὸν ὄφρικόν του. Μ' ἕνα μάτι παρστήρει τὸν ἴλιον διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ὥραν· ἀνέβαινε σὶ κωδωνοστάσιον, ἦνοιγε μὲγάλο κλωβὶ ἀπὸ σανίδια καὶ εὐρίσκετο μέσα εἰς τοὺς τροχοὺς μεγάλης συσκευῆς, ποῦ μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε τὰ μυστήριά της. Με τέτοιον σχολεῖο, τέτοιον δάσκαλο, τέτοια παραδείγματα, τί ἀπογίνονται τὰ ἀρτιγέννητα γούστια μου, μόλις ἀκόμη καθωρισμένα; Μέσα εἰς τέτοιον περιβάλλον θὰ χάσῃν διὰ παντὸς κατακτιγμένα. Καὶ λοιπὸν ὄχι, ὁ σπόρος εἶναι ζωντανὸς εἰς τὰς φλέβας μου, δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ πλῆρον. Παντοῦ εὐρίσκει τροφήν μέχρι καὶ τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ διλέπτου ἀλφαβηταρίου μου. Ἐκεῖ εὐρίσκειται μία πρωτογενὴς εἰκὼν περιστεριοῦ, ποῦ τὴν μελετῶ, ποῦ τὴν σπουδάζω μὲ περισσώτερον ζήλον ἀπὸ τὸ Ἄλφα, Βῆτα, Γάμμα.

Τὸ στρογγυλὸ του μάτι, περιγεγραμμένο μὲ κύκλους ἀπὸ τελείας, φαίνεται ὡς νὰ με γελᾷ, τὰ πτερά του, ποῦ μετρῶ ἕνα-ἕνα τὰ καλάμια των, με ὀμιλοῦν γιὰ τὸ ψηλὸ τὸ πέταγμα, μέσα εἰς ὠραία σύννεφα. Με φέρουν εἰς τὸ δάσος ἀπὸ ὄξειές, ποῦ ἀνιψώνουν τὰ ἴσια κορμιά τους ἐπάνω εἰς χαλὶ ἀπὸ βροῦλλα, ἀπ' ὅπου ξεφυτρώνουν ἄσπρα μανιτάρια, ὅμοια με αὐγά, ἀφισμένα ἐκεῖ ἀπὸ κίμμιὰ ξελογιασμένη ὄρνιθα, με φέρει εἰς τὴς χιονισμένους κορυφάς, ὅπου τὸ πουλάκι αὐτὸ, ὡς τόσα μικρὰ ἀστρουλάκια, ἀφίνει τὰ ἴχνη των ποδιῶν του. Εἶναι λαμπρὸ τὸ ἀγαπητὸ μου περιστέρι· με παρηγορεῖ διὰ τὴς ἀνοστιῆς, ποῦ κρύπτονται κάτω ἀπὸ τὸ ἐξωφύλλο τοῦ βιβλίου. Χάρης εἰς αὐτὸ κάθημα φρόνιμος εἰς τὸ θρανίον μου καὶ περιμένω με ὑπόμονή νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ἐξέλθωμε.

Τὸ ὑπαίθριον σχολεῖο ἔχει καὶ ἄλλας χάριτας. Ὅταν ὁ διδάσκαλος μᾶς παίρνῃ διὰ νὰ ζουλήξωμε τοὺς σαλιάγκους των γραγῶν, δὲν ἐκπληρῶ πάντοτε με συνείδησι τὸν ρόλο τοῦ ἐξολοθρευτοῦ. Τὸ τακοῦνί μου κίμμιὰ φορὰ δὲν προβαίνει πρὸς τὸ σωρὸ, ποῦ εὐύναξα. Εἶναι τόσον ὠραῖοι! Σκεφθῆτε, ἔχει κίτρινοὺς καὶ τριαιταφυλλένιους, ἄσπρους καὶ σκοτεινοὺς, ὄλους με μαύρας σειράς, ποῦ περιστρέφονται ἐπάνω τους ὡς ἄν σπείρες. Γεμίζω τὰ θυλάκιά μου ἀπὸ τοὺς πλέον ὠραίους γιὰ νὰ τοὺς καμαρώσω με τὴν ἡσυχία μου. Ὅταν κόπτεται τὸ χορτάρι εἰς τὸ λιβάδι τοῦ δασκάλου. Ἐρχομαι εἰς

ἐπικοινωνίαν με τὸν βάτραχο, τὸν γδαίρω καὶ τὸν βάζω εἰς τὴν ἄκρα σχισμένης βέργας, ποῦ χρησιμεύει γιὰ δόλωμα εἰς τὴν ἄκρα τοῦ ποταμοῦ γιὰ νὰ βγάλω τὴν καραβίδα ἔξω ἀπὸ τὰ ὑπόγειά της. Πιάνω ἐπάνω εἰς τὰς κλήθρας τὸν ὄπλιον, λαμπρὸν κίνθαρὸν ποῦ ἔμπρὸς τὸν πλησιάζει ὁ κύανος τοῦ οὐρανοῦ. Μαζεύω τὸν νάρκισσον καὶ μανθάνω νὰ παίρνω με τὴν ἄκρα τὴς γλώσσης τὴν σταγὴν τοῦ μέλιτος, ποῦ πρέκει νὰ ζητήσω εἰς τὸ βάθος τὴς σχισμένης στεφάνης. Μανθάνω συγχρόνως, ὅτι ὁ κεφαλόπονος εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τὴς καταχρήσεως τοῦ νέκταρος αὐτοῦ. Αὐτὴ ἢ ἀδιευθεσία δὲν ἐπηρεάζει διόλου τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὸ λαμπρὸν λευκὸν ἄνθος, ποῦ βάζει κόκκινη τραχιλιά, γύρω ἀπὸ τὸ μαῦρο χωνί, ποῦ καταβαίνει ὡς σὶν καρδιά του. Ὅταν κτυποῦν τὴς καρυδιαῖς, τὰ λιβρὰ χόρτα με φυλάττουν τὴς ἀκρίδες, ποῦ ξεδιπλώνουν τὰ πτερά των ὡς ἄν μαβιά ἢ κόκκινα ριλιδια. Ἔτσι τὸ ἐξοχικὸ σχολεῖο, καὶ μέσα εἰς τὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος ἐπιρομήθειε τακτικὴν τροφήν εἰς τὴν πολυπραγμοσύνη. Δὲν εἶχα ἀνάγκην ὁδηγοῦ καὶ παροτρύνσεως. Τὸ πάθος μου διὰ τὸ ζῶον καὶ τὸ φυτὸν ἀνεπτύσσεται μόνο του.

Ἐκεῖνο, ποῦ δὲν προώδευεν, ήτο ἡ γνώσις των γραμμάτων, παραμελουμένων δι' ἀγάπην τοῦ περιστεριοῦ. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὐρίσκομαι, ὅταν ὁ πατέρας, ἀπὸ μίαν τυχαίαν ἐμπνεύσιν, μ' ἔφερε ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκεῖνο, ποῦ ἐπέπρωτο νὰ με ὠθήσῃ πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν. Παρὰ τὸν σημαντικὸν ρόλο του εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τὴς διανοίας μου, τὸ ἀπόκτημα δὲν ήτο διόλου δαπανηρὸ. Ὡ, ὄχι. Ἦσαν μία μεγάλη εἰκὼν ἐξ λεπτῶν, χρωματισμένη καὶ ὑποδηρημένη εἰς τμήματα, ὅπου ζῶον παντὸς εἶδους ὑπεδείκνυον τὴν σειρὰν των γραμμάτων διὰ τοῦ ἀρχικοῦ τοῦ ὀνόματός των στοιχείου.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α. ΖΗΤΡΟΥ

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Ἡ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Προφυλάξις ἀπὸ των δυστυχημάτων.

Πρὸς ἐπαναφορὰν τὴς ἀναπνοῆς, συντελεστικὸν εἶναι καὶ τὸ ἔξῃς μέσον:

Ἐξαπλώνετε τὸν λιπόθυμον κατὰ γῆς με ἐλεύθερον τὸ στήθος. ἀνοίγετε τὸ στόμα καὶ πιάνετε με ἕνα μανδύλι τὴν γλώσσαν του. Τότε ἀρχίσατε νὰ τὴν τραβάτε ἀλλεπαλλήλων

καὶ κανονικὰ μέσα καὶ ἔξω, καὶ τοῦτο ἐξακολουθεῖτε δεκαπέντε ἕως εἴκοσι φορές.

Ἡ κίνησις αὐτὴ τὴς γλώσσης προκαλεῖ ἀνακλαστικὰς ἄλλων ὀργάνων κινήσεις καὶ βοηθεῖ τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὅποια διὰ των μέσων τούτων ἐπανέρχεται.

Βεβαίως, τὰ μέσα ταῦτα εἶναι τὰ πρῶτα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ λάβῃ κανεὶς, τὰ πρόχειρα, ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ ὁ ἰατρός. Ἄλλὰ μέχρις ὅτου φθάσει, δὲν πρέπει ὁ καιρὸς νὰ περάσῃ χαμένος.

Τὰ παιγνίδια καὶ τὰ ἀγωνίσματα προκαλοῦν καὶ ἄλλα δυστυχήματα. Συχνότερα ἐξ ἔλων εἶναι τὰ κτυπήματα των ποδῶν. Ἐνα παιδί τρέχει, πέφτει, σπάνει τὸ πόδι του. Πῶς πρέπει νὰ μεταφερθῇ, διὰ νὰ μὴ ὑποστῇ περισσοτέρους πόνους καὶ διὰ νὰ μὴ χειροτερεύσῃ ἡ θέσις του;

Ἐνα μικρὸ σανίδι ἢ ἕνα φαρδὸ ξύλο εἶναι πρόχειρον νὰ εὐρεθῇ τρία παιδιὰ κρατοῦν τὸ σανίδι, καθὼς δεικνύει ἡ ἄνωτέρω εἰκὼν, καὶ ὁ πληγωμένος τοποθετεῖ τὸ πόδι του, ἐνφ ταυτοχρόνως κρατεῖ με τὰ χέρια του δύο ἐκ των συντρόφων του ἐκείνων. Με αὐτὸν τὸν τρόπον ἢ μεταφορὰ ἐπιτυγχάνεται πολὺ εὐμορφα, εὐκόλα, χωρὶς τοὺς πόνους, τοὺς ὁποίους θὰ προκαλοῦσε τὸ ἐξαναγκαστικὸ βάδισμα.

Ἄλλὰ καὶ τὰ σιδηροδρομικὰ ταξίδια ἔχουν τοὺς κινδύνους των. Μία σύγκρουσις π. χ. δὲν εἶναι ἀπίθανος. Τί πρέπει νὰ κάμῃ κανεὶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην;

Πρώτιστον πάντων καθήκον εἶναι νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του καὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ κρεμασθῇ ἀπὸ τὰ σιδηρα, τὰ ὅποια πάντοτε εὐρίσκονται ἐπάνω ἀπὸ τὰ καθίσματα, εἰς τὰς θέσεις, ὅπου εἶναι διὰ τὰς μικρὰς ἀποσκευάς.

Τοιοῦτοτρόπως τινάσσεται καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ χωρὶς κανένα φόβο νὰ κτυπήσῃ καὶ νὰ πάθῃ.

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΝΙΚΑΙ

(συνέχεια από σελ. 214)

ἐν τῇ μεταξύ ὁ πατέρας, ἀφοῦ με τὴν ἀγορὰν αὐτὴν τῆς ὁμολογίας σας ἔδωσα ἀπὸ τώρα κάποιον φαῖδρότητα.

— Ὅπως διόλου μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ γυναῖκα του· ἔκαμες πολὺ καλά, ὡς συνηθως, καὶ ἂν ἀκόμη τὰ λόγια τῶν παιδιῶν δὲν μᾶς ἐδίδαν τὴν ἱκανοποίησιν αὐτὴν, πάλιν θὰ ἤμην πολὺ εὐχαριστήμενη ἐξ αὐτοῦ, ποῦ ἔκαμες ἄλλως τε, καθὼς λέγει πάντα ἡ Νέλλη: «Βοήθει ἑαυτὸν καὶ ἕκαστος θὰ σὲ βοηθήσῃ.» Ποῖος ξεύρει; ἴσως ἡ θεία Πρόνοια θελήσῃ θὰ μᾶς φανῇ εὐνοϊκὴ καὶ καρδίωμεν. Ἐγὼ δὲν ποθῶ τὰ πλοῦτη ἢ σημερινὴ μας θέσις με εὐαρεστεῖ, ἀλλ' ἂν θέλῃ ὁ Θεός...

— Ἐχεις δίκαιον, ἀγαπητή, ὁ Θεός εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει! εἶπε, ὁ πατήρ με εὐκρινῆ πίστιν, καὶ ἂν θεωρήσῃ καλὴν νὰ μᾶς στείλῃ τὰ πλοῦτη, βεβαίως θὰ τὸν εὐγνωμονῶ, διότι προετοίμασεν ἐν λαμπρῶν μέλλον διὰ τὰ παιδιά μας.

— Φίλε μου, τὰ πλοῦτη δὲν κάμουν τὴν εὐδαιμονίαν.

— Ὅχι, βέβαια, ἀλλὰ συντελοῦν πάντοτε, βοηθοῦν τὴν εὐτυχίαν.

— Ἀμφιδάλλω.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι βέβαιος! συνεπέρανεν ὁ σύζυγος με τόνον ἀνυπόμονον καὶ κάπως ξηρόν, ὡς ἂν νὰ ἤθελε νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν ἐκείνην, ἢ ὅποια τοῦ ἀπήρρασκε.

Καί, ἀφοῦ εἶπεν αὐτό, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἐνῶ ἡ σύζυγος του ἐπιθύρριζεν:

— Ἄν τὰ πλοῦτη γίνουιν ἀφορμὴ νὰ φιλονεικοῦμεν θεὸς μου, σὲ παρακαλῶ, μὴ μᾶς τὰ στείλῃς.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

ΤΟ ΠΑΙΧΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Β' κατάλογος διανομῆς.

Εἰς Δ' Ἀσιατὴν σχολὴν Κοιτῆ Πέρον Δίφρα	4.50
• Παρθενωγωγίον Ἀιταλῆ Τασαμὲ	4.50
• Ἀρχιεπίσκοπος Ἐπιβατικῶν	4.50
• μαθητήριον Κεντρικοῦ Παρθενωγ.	25

Δίφρα 13.75

Ἐκ τοῦ Α' καταλόγου > 78.50

Δίφρα 92.25

ΓΣΤ' κατάλογος ἀποστολῶν.

Θαμνοῖς Χ. Χαρίτου	Γρ.	20.—
Ἐλισάβετ Θ. Λιβεριάδου	>	10.—
Λαμπρινὴ	>	10.—
Σμαρτῶ Ἐμμανουηλίδου	>	5.—
Καλλιόπη Προδρομίδου	>	5.—
Ἐρσμιτα Καραπισσοπούλου	>	5.—
Ζωὴ Δαβιδοπούλου	>	5.—
Ζωὴ Ἰωαννίδου	>	5.—
Μαριάνθη Ζαριφῆ	>	5.—
Ρωξάνη Ἀναγνωστίδου	>	5.—
Ἐδωσθία Α. Τσιβανοπούλου	>	5.—
Ἐδωσθία Η.	>	5.—
Φωτεινὴ Κουρεζῆ	>	5.—
Ἐφροσύνη Μιχαήλ	>	5.—
Μαρία Πολύζη	>	5.—
Παναγιωτὴ Α. Κοττίδου	>	2:50

Γρ. 102.50

Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων > 11524.50

Ἐισπραχθέντα ἐν ὄλφ Γρ. 11627.—

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 215 καὶ τέλος)

— Καὶ τὴν νύκτα.

Ἐπέρχεται ἡ ἑσπέρα καὶ μετ' αὐτὴν ἡ νύξ. Τὸ πᾶν ἡσυχάζει καὶ ἡ φύσις φαίνεται νεκρά. Ἄλλ' ὄχι, ἡ ζωὴ ποτὲ δὲν λείπει ἀπὸ τὴν φύσιν. Μὲ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐκκινουσι σμήνη ἐντόμων βλαβερῶν, τὰ ὅποια ἡ θερμότης τῆς ἡμέρας τὰ ἐκράτησε περιορισμένα εἰς τὴν φωλεάν των. Ὅλα αὐτὰ θὰ χορτάσουν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν φυτῶν, τῶν λαχανικῶν ἢ τῶν φύλλων τῶν δένδρων. Τί θὰ γίνῃ τότε; Ποῖος θὰ τὰ καταδιώξῃ, ἀφοῦ τὰ πτηνά, κουρασμένα θὰ κοιμῶνται ἡσυχὰ εἰς τὰς φωλεὰς των; Μὴ ἀνησυχεῖτε εἶναι ἔτοιμα τὰ εἶδη τῶν διαφόρων γλαυκῶν νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον τῶν πτηνῶν τῆς ἡμέρας. Μάτην οἱ κοντικοὶ τῶν ἀγρῶν τριγυρίζουν περὶ τῶν θυμωνιῶν διὰ νὰ φάγουν τὸν θερισμένον σῖτον. Ἡ γλαυξ τοὺς ἀρπάζει καὶ σώζει τὰς θυμωνίας.

Ὁ χειμὼν πλησιάζει καὶ τὰ ἀποδημητικὰ πτηνά, αἱ χελιδόνες καὶ ἄλλα πρὸ πολλοῦ μᾶς ἀπεχαιρέτησαν. Ὁ κίνδυνος τῶν βλαβερῶν ἐντόμων παρουσιάζεται τώρα φοβερός. Ποῖος θὰ ἀναλάβῃ τὸ εὐεργετικὸν ἔργον τῶν φυγόντων σωτήρων τῆς βλαστῆσεως; Καὶ πάλιν οὐδεὶς φόβος. Πολλὰ ἀπὸ τὰ βλαβερὰ ταῦτα ἔντομα ναρκώνονται κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅσον δὲ διὰ τὰ ἄλλα, οἱ κόσσυφοι καὶ ἄλλα πτηνά, τὰ ὅποια μένουσιν καὶ τὸν χειμῶνα πλησίον μας, ἀναπληρώνουσι ἑξαιρέτως τοὺς ἀπόντας δημοφύλους των. Τρία ἑκατομμύρια βλαβερῶν ἐντόμων εἰς διάστημα ἑτους καταστρέφει ζεύγος κόσσυφων.

— Ἀνθρωπίνῃ ἀχαριστία.

Ἐξ ὄλων τῶν πλησίον μας ζώντων ζῴων, τὰ πτηνά εἶναι τὰ ὀφελιμώτερα. Καὶ ὅμως πόσον ἀχαριστοὶ φερόμεθα πρὸς αὐτὰ! Τὰ φρονεῖ οἱ κυνηγοὶ, τὰ καταδιώκουμεν με δίκτυα, με ἰξόβαργες, με παγίδας, με χίλια ἄλλα δεικαστικά εἶδη διὰ νὰ θεραπεύσωμεν δι' ὀλίγην ὥραν μίαν στομαχικὴν μας ἰδιοτροπίαν ἢ νὰ στερήσωμεν τὴν ἐλευθερίαν των, περιορίζοντες αὐτὰ εἰς κλωβία. Εἰς πολλὰ μέρη οἱ χωρικοὶ πιστεύουσιν, ὅτι ὁποῖος σκοτώσῃ χελιδόνι, δὲν βλέπει καλῶς, διότι τὸ γάλα τῶν ἀγελάδων του μεταβάλλεται εἰς αἷμα. Οἱ Ἰσπανοὶ λέγουσιν: «Ὅποιος σκοτώσῃ χελιδόνι, σκοτώνει τὴν μητέρα του» καὶ ἐν τούτοις εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Πάδου, ἀγριώτατος εἶναι ὁ τρόπος, μετὰ τὸν ὁποῖον φρονεῖ οἱ τὰς χελιδόνων. Ὡς γνωστὸν, ὅταν ἡ χελιδὼν ἴδῃ ἄλλην χελιδόνα πληγωμένην, σπεύδει εἰς βοήθειάν της. Ἐπωφελεῦνται, λοιπόν, ἐκ τούτου εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ μέσα εἰς δίκτυα ἔχουν πληγωμένας τοιαύτας. Αἱ ὀμφυλοὶ των τρέχουν εἰς βοήθειάν των κατὰ σμήνη, ἀλλὰ ἐμπλέκονται εἰς τὰ δίκτυα καὶ τότε φρονεῖνται με ράβδους καὶ ἄλλα πλατεῖα ξύλα κατὰ χιλιάδας καὶ μετὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον. Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ κάμουν ἕνα γεῦμα ἀπὸ χελιδόνων, ἑσάν νὰ μὴ τοῖς παρέχῃ ἡ γῆ ἰδέαν καὶ τόσα ἄλλα πράγματα πρὸς χορτάσιμόν.

— Ἴδού, παιδί μου, τί συμβαίνει ἡ πατρὶς μας, μία χώρα, ἐν κράτος λαμβάνει ἀνάγκην κάποτε πολλῶν-πολλῶν χρημάτων καὶ τὰ χρήματα αὐτά, τὰ ἑποῖα τοῦ χρειάζονται, τὰ ζητεῖ ἀπὸ τοὺς πολίτας διὰ νὰ τοῦ δανείσουν. Οἱ πολῖται δίδουν τὰς οἰκονομίας των καὶ παίρνουν τὰς ὁμολογίας τοῦ δανείου. Τὸ κράτος λαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος ἐκεῖνο ἐντὸς πενήτηντα, ἑβδομήντα ἢ ἑκατὸν ἔτων. Ἐν τούτοις, κάθε χρόνον ξεπληρώνει ὄρισμένον ἀριθμὸν ὁμολογιῶν, δηλαδή μέρος τοῦ χρέους του, καὶ τὸ χρῆμα, τὸ ὅποῖον ἐρίζει ὡς τόκον, τὸ μοιράζει διὰ κλήρου. Κληρόνονται, αἰφνης, κάθε ἑξαμηνίαν ἑκατὸν ἀριθμοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἰς κερδίζει πολλά, πέντε ἕως δέκα ὀλιγώτερα καὶ οἱ ὑπόλοιποι μόνον τὴν ἀξίαν τῆς ὁμολογίας. Καὶ με αὐτὸν τὸν τρόπον, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ λήξις τοῦ δανείου, τὸ δάνειον θὰ εἶναι ἀποπληρωμένον. Αὐτὰ εἶχα νὰ σοῦ εἰπῶ διὰ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, ποῦ με ἔκαμες εἶναι μελαταῦτα πολὺ δύσκολα διὰ σέ, διότι εἶσαι μικρός, πολὺ μικρός, Παυλὲ μου.

— Ἄλλ' ὄχι, πατέρα, τὰ ἐννοῶ ὅλα σχεδόν, ἀπήντησε με ἀφέλειαν τὸ παιδί· ἕνα μόνον δὲν ἔχω καταλάβει καὶ αὐτὸ μάλιστα με στενοχωρεῖ· προχθὲς ἐλέγατε εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, ὅτι εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἄλλοι κερδίζουν καὶ ἄλλοι χάνουν τὸ χρῆμα, ποῦ κερδίζουν οἱ πρῶτοι· ἀλλὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τίμιον, οὔτε εὐσπλαγχνικόν!... Ἦθελα, λοιπόν, νὰ σας ἐρωτήσω ἂν εἴμεθα κακοὶ καὶ σκληροὶ, ἀφοῦ θὰ κερδίσωμεν ἑξακοσίας χιλιάδας φράγκα, τὰς ὁποίας θὰ ἔχῃ χάσει κάποιος δυστυχῆς. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ κερδίσωμεν διόλου.

— Ἐδλογημένος ἄς εἶναι ὁ Θεός, εἶπε με χαρὰν ὁ πατέρας, ποῦ μᾶς ἔδωσε παιδιά με καλὴν καρδίαν καὶ με ὑγιᾶς πνεῦμα!

Ἐπειτα ἔσκυψε πρὸς τὸν Παύλον, τὸν ἐρίλησε με τρυφερότητα καὶ τοῦ εἶπεν:

— Ἦσυχασε, παιδί μου· ἂν κερδίσωμεν τὸν πρῶτον λαχόν, δὲν θὰ ἀδικήσωμεν κανένα καὶ θὰ εἶναι δυνατόν νὰ χαρῶμεν, χωρὶς τύψεις συνειδήσεως.

— Τί χαρὰ! τί χαρὰ! ἐφώνησε τὸ παιδί, κτυπῶν τὰς χεῖρας. Ἄν εἶναι ἔτσι καὶ μᾶς πείσῃ ὁ πρῶτος λαχόν, θὰ μοῦ ἀγοράσετε ἕνα τουφέκι, ἕνα σπαθὶ καὶ μιὰ περικεφαλαία· θὰ μάθω νὰ τὰ χρησιμοποιῶ, θὰ μοῦ χρειασθοῦν, ὅταν θὰ γίνω στρατιώτης.

— Καὶ ἐμέ, μητέρα, θὰ μοῦ πάρῃς μιὰ καινούργια κοδκλα; ἠρώτησεν ἡ Τιτίνα, ἡ ὅποια εἶχεν ἀρχίσει νὰ παρακολουθῇ ἐκεῖνα, ποῦ ἔλεγαν.

— Ἄν κερδίσωμεν, ἀπήντησε με χαρὰν ὁ Παύλος, θὰ εἰμπορῆς νὰ ἔχῃς μιὰ δωδεκάδα σωστή.

Ἐἶπεν αὐτὰ ὁ μικρὸς καὶ εὐθὺς ἀγκάλιασε τὴν ἀδελφοθλά του καὶ τὴν ἐγύρισε χορεύοντας ἕλο τὸ θεμάτιον.

— Ὅσοι δὲν ἔκαμα ἀσχημα φαίνεται, εἶπεν

— Τι έχει αποδειχθῆ.

Ἐν τούτοις ἔχει ἀποδειχθῆ, ὅτι ὅπου τὸ πτηνὸν κατεδιώχθη, ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐτιμωρήθη διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν βλαβερῶν ἐντόμων. Εἰς τὴν νῆσον Βουρβῶν, εἰς τὴν Ρουέν καὶ εἰς τὴν Οὐγγαρίαν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐσημειώθησαν τοιαῦται ἀπεριγράπτου ἀξίας καταστροφαί. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἰδιαίτερος κατεδιώχθησαν ποτὲ οἱ σπουργίται. Ἀποτέλεσμα τοῦ διωγμοῦ ἦτο νὰ ξηρανθῶσιν ἀπέραντοι ἐκτάσεις καὶ ὀλόκληροι δενδρόστοιχίαι, τὰς ὁποίας κατέστρεψαν ἀκρίδες καὶ ἄλλα χίλια εἶδη ἄλλων καταστρεπτικῶν ἐντόμων καὶ σκωλήκων. Ἐνεκα τούτου ἐταιρεῖται καὶ σύνδεσμοι «ὄρνιθοφίλων» καὶ ἰδιαίτεροι αὐστηρότατοι νόμοι ἀπηγόρευσαν πᾶσαν τοῦ λοιποῦ νεωτεριστικὴν καταδίωξιν τῶν ὠφελιμοτάτων πτηνῶν. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἄλλως τε χρόνων ἡ ἱστορία ἀναφέρει σεβασμὸν καὶ προστασίαν τῶν πτηνῶν. Οἱ Αἰγύπτιοι μὲ νόμους αὐστηροῦς ἐτιμῶρουν ἐκαίνους, οἱ ὅποιοι κατεδίωκον ἢ ἐφόνευον τὸ πτηνὸν ἴβιν, διότι ἐγνώριζον, ὅτι εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τὸν Νεῖλον ἐφείλετο ἡ εὐφορία τῆς πατρίδος τῶν. Καὶ σήμερον οἱ φελλάχοι τῶν Αἰγυπτίων τόσον ἀγαποῦν καὶ προστατεύουν τὰ πτηνά, ὥστε διάφορα εἶδη αὐτῶν τὰ βλέπετε νὰ περιφέρονται εἰς τὰς φελλαχικὰς συνοικίας μετὰ τῶν διαβατῶν, διότι κἀνεὶς δὲν τολμᾷ νὰ τὰ ἀποδιώξῃ ἢ νὰ τὰ ἐνοχλήσῃ. Τὸ ἴδιον συμβαίνει εἰς τὴν Ὀλλανδίαν μὲ τοὺς πελαργούς. Οἱ Ὀλλανδοὶ γνωρίζουν καὶ ὑμολογοῦν τὴν μεγάλην ὠφέλειαν τῶν πτηνῶν τούτων, τὴν ὁποίαν παρέχουν εἰς τὴν ὑγρὰν ἐκαίνην χώραν.

— Ἐθγενῆς ἐκδήλωσις.

Εἰς τὴν Νορβηγίαν καὶ εἰς τὴν Σουηδίαν τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἔξω ἀπὸ κάθε κατοικίαν χωρικοῦ κρεμοῦν δέσμην χόρτων καὶ ἀχύρων, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φάγουν τὰ πτηνά. Εἶναι, ὅπως λέγουν οἱ χωρικοὶ, ἐκδήλωσις εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰ πτηνά, τὰ ὁποία καθ' ὅλον τὸ ἔτος διεφύλαξαν τὴν συγκομιδὴν ἀπὸ τὰ βλαβερὰ ἐντομα. Ἦτο δυνατόν εὐγενικώτερον καὶ θερμότερον νὰ ἐκφρασθῇ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Σκανδιναυῶν πρὸς τὰ εὐεργετικὰ πτηνά τῶν; Τὰ παιδάκια εἰς τὰ κάλλανδά των, ἐκτὸς ἄλλων, ψάλλουν καὶ ὅτι χωρὶς τὰ πτηνά δὲν θὰ εἶχαν ἐκεῖνο τὸ βράδν οὔτε ψωμί, οὔτε τὰ ἐξ ἀλεύρου γλυκύσματα τῆς ἐποχῆς.

— Τὸ συμπέρασμα.

Τὸ παράδειγμα, λοιπόν, τοῦτο τῶν Σουηδῶν καὶ Νορβηγῶν, πρέπει, μικροὶ μου ἀναγνώσται, νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὴν πρόπουσαν ἐντύπωσιν. Ὅταν στήνετε παγίδα διὰ νὰ συλλάβετε ἓνα σπουργίτην, ἢ ὅταν ἄλλως πως στερῆτε τὴν ἐλευθερίαν ἐνὸς οἰουδήποτε πτηνοῦ, μὴ λησμονεῖτε, ὅτι καταστρέφετε ἓνα πολύτιμον διώκτην τῶν βλαβερῶν ἐντόμων τῆς γεωργίας. Εἶναι αὐτὸς ὁ Πάνσοφος Θεός, ὁ Ὅποιος ἐκεῖ ὄρισε τὴν θέσιν των. Ἐχομεν δικαίωμα ἡμεῖς νὰ ἐπιβαίνωμεν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ; Βεβαίως ὄχι, μυριάκις ὄχι.

ΔΗΘ. ΔΕΗΜΑΚΟΦΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Χριστὸς ἀνέστη! Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ μὲ τὰ ὠραῖα πασχαλινὰ σύμβολα ἐχαιρέτιζαν καὶ πάλιν τὴν ἀναπαράστασιν τῆς μεγάλης τραγωδίας. Τὸ πᾶν ἐορτάζει. Γέλωτες καὶ χαρὰ φαιδρύνουν τὰς ὄψεις. Ἄλλοιμονον! Δὲν ἐξηράνθη ὁμως τὸ δάκρυ τοῦ ὄρφανου, ἢ βαθεῖα τοῦ πόνου αὐλαξ δὲν ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ προσώπου τῆς βαρυστενάκτου χήρας! Ὅποια θέλητρα, ὅποιαν εὐφροσύνην εἰμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ ψυχῇ, ἢ ὅποια ἔχει ἀκοίμητον σύντροφον τοὺς στόνους καὶ τὴν ἀπελπισίαν; Πάσχα ὑπὲρ τοιαύτας συνθήκας ἐώρτασε πτωχὴ γνωστὴ μας χήρα μὲ τὰ τρία ὄρφανά της. Εἰς τὸ πτωχικὸν ἐκεῖνο δωμάτιον ἐβασίλευε νεκρικὴ σιγή. Ὁ πόνος εἶχεν αὐλακώσει τὸ πρόσωπον τῆς νεαρᾶς χήρας καὶ ἡ μελαγχολία εἶχεν ἀποκρυσταλλωθῆ εἰς ἓν θλιβερόν μειδίαμα. Τὰ μικρὰ ὄρφανά της ἐστένανον καὶ αὐτὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὡσάν ὀληθρὰ σκέψις νὰ ἐβασάνιζε τὸν νοῦν των. Ἄφνης, ὁ μεγαλειότερος ὄρφανός, ὁ ὁποῖος μέχρι τινὸς συνεκράτει τὰ παράπονά του, ἀνεφώνησε:

— Μαμά, τὸ ἔσθρας ποῦ εἶναι Πασχαλιά; Ἐκα, σκετάσε τὸ καλὸ μας τραπεζομάνδηλο!

Καὶ ἡ πτωχὴ χήρα συνεπλήρωσεν:

— Ἀλλά, παιδί μου, δὲν ἔκαμα κόκκινα αὐγά, οὔτε τσουρέκια, οὔτε καὶ καλὸ φαγί, γιὰ νὰ γιορτάσωμε κ' ἡμεῖς τὴν Πασχαλιά.

Τότε ὁ μικρός, μὲ μίαν ἱερὰν ἐπιμονὴν εἰς τὸ ὠραῖον ἔθιμον, προσέειπε:

— Δὲν πειράζει, μαμά· φθάνει μόνον νὰ τὸ βλέπομε.

Καὶ νέφος μελαγχολίας ἐσκίασε τὴν ἀσφάν του μορφῆν. Ἡ πτωχὴ μήτηρ, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μικρόν της, ἔστρωσε τὸ τραπεζομάνδηλον, ἐνῶ δύο θερμὰ δάκρυα ἔρράντιζον τὸ κεντάφιον τῆς παιδικῆς χαρᾶς. Τὰ τρία ὄρφανά ἐκάθησαν γύρω εἰς τὴν τραπέζαν. Τὸ μεγαλειότερον ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ ἐσκέπτετο· τί ἐσκέπτετο; Ὅσα μία ὑπαρξίς, τῆς ὁποίας τὸ ὠραῖον ἰδανικόν, τὸ μόνον γλυκὺ ὄνειρον ἔμαράνθη ὡς φθινοπωρινὸν ἄνθος. Ἐσκέπτετο βαθεῖα, πολὺ βαθεῖα. Μετ' ὄλιγον ἐψιθύρισε:

— Πασχαλιά! τέτοια Πασχαλιά μ' ἓνα τραπεζομάνδηλο ἄδειο καὶ ψυχρὸ!

Κάποιος βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἐξέφυγε τοῦ στήθους του καί, στρέψαν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Θεομήτορα, ἥτις ἐκεῖ ὑψηλὰ ἀπετέλει τὸ μόνον πολύτιμον κόσμημα τοῦ δωματίου, προσηυχῆθη ὡς ἑξῆς:

— Καλὴ μου Παναγίτσα! μᾶς λέγει ἡ μαμά, ὅτι ἐσὺ ἀγαπᾷς καὶ συμπονεῖς τὰ καλὰ παιδάκια καὶ δὲν τ' ἀφίνεις νὰ παραπονεθῶν. Γιατί, λοιπόν, ἡμεῖς, καλὴ μου Παναγία, νὰ περάσωμε τέτοια Πασχαλιά μὲ φτώχεια καὶ χωρὶς μπαμπᾶ; Σήμερον, ποῦ γιορτάζεις τὴν ἀνάστασιν τοῦ Παιδιοῦ σου, γιατί κ' ἡμεῖς νὰ μὴ γελοῦμε, παρὰ νὰ κλαῖμε;

Καὶ οἱ λυγμοὶ τὸ δάκρυον. Τὰ ἄλλα μικρὰ ἔλασαν καὶ αὐτὰ. Καυμένα ὄρφανά! Καὶ

ὁμως θὰ εἴσθε φειδωλὰ καὶ εἰς ἓνα δάκρυ σας ἀκόμη, ἔὰν ἐγνώριζετε τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον προξενεῖτε εἰς τὰ στήθη τῆς μητρὸς σας!

Ἄφνης, τὸ κρούσιμον τῆς ἐξωθύρας διακόπτει τὰς φωνάς. Τίς ἦτο; ἄγγελος Κυρίου, ὅστις ἐστάλη διὰ νὰ ξηράνῃ τὰ πικρὰ δάκρυα τῶν τριῶν ὄρφανῶν. Μέσα εἰς λευκὸν περικάλυμμα εὐρίσκοντο τσουρέκια καὶ κόκκινα αὐγά. Τί χαρὰ! Ἡ μήτηρ, ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς, ὑψώνει τὰς χεῖρας, σταυροκοπεῖται καὶ ἀναφωνεῖ:

— Θεέ μου, δὲν ἐπίστευα ποτέ, ὅτι εἶσαι τόσον Παντοδύναμος! Παιδιά μου, γονατίσατε, εὐχαριστήσατε τὸν καλὸν μας Θεόν.

Καὶ τὰ παιδιά συνεπλήρωσαν:

— Ἡ Παναγίτσα μᾶς τὰ ἔστειλε;

Τίνος ἦτο ἡ χεὶρ ἐκεῖνη, ἥτις διέσπειρε τὸ ἅγιόν τῆς παιδικῆς εὐτυχίας μειδίαμα εἰς τὸ πτωχικὸν ἐκεῖνο δωμάτιον; Πλουσίας γειτονίσσης, ἐκτιμώσης τὴν τιμιότητα τῆς πτωχῆς χήρας. Τὰ μικρὰ ἐτρογύρισαν τὰ σταλέντα, φωνάζοντα καὶ γελῶντα. Ὁ μεγαλειότερος ὄρφανός, τὸ πρόφην ἄθυμον θῦμα τῆς πτώχειας, ἀνεφώνησε:

— Νά, τέτοια Πασχαλιά!

Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἄφινε τὸ χαρόπὸν του βλέμμα νὰ βυθισθῇ εἰς τοὺς ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εὐτυχισμένης μητρὸς του.

ΕΥΔΟΚΙΑ ΚΙΟΛΕΜΕΝΟΥ

ΑΚΡΟΣΤΟΙΧΙΣ

Ἄπ' Ὅλα, τῆς φτεροῦγίς σου θνοιγίς μὲ ἀγάπη, καὶ περιβάλλίς μὲ χαρὰ κ' ἀτέλειωτη στοργή Πόσα λουλούδια ζηλευτά! κάθε καλὸ παιδάκι εἶναι τὰ ἀἴθη σου αὐτὰ καὶ σὺ εἶσαι ἡ πηγὴ. Ὅλο δροσιὰ σιγῆς παιδικῆς καρδίᾶς μὲς πάντα χύεις; περικαλλῆς κημέριον τῶν φάτων τῆς παιδείας; Δομπρός εἶσαι διδάσκαλος καὶ πάντα μᾶς; πολλένις, ἀπείρους χρόνους νὰ χαρῆς δόξης καὶ εὐτυχίας. Ἄπ' Ὅλα, εἰς τὰ πέλατα τοῦ κόσμου τ' ὄνομά σου νὰ τὸ δοξάσωμεν τὰ καλὰ κ' ἀγαπητὰ παιδιά σου.

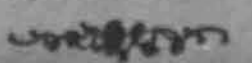
ΙΩΑΝΝΑ Γ. ΚΟΛΑΥΤΟΥ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὸ φεγγάρι μὲ πολὺ χόρι, οἶν τὸ περήφανο παλληκῆρι, τὸ βράδν βγαίνει στὸν οὐρανὸ, καὶ τὸ παιδάκι μὲ ἀπορία ρωτᾷ τὴ μάνα του:

— Μάνα, τ' εἶν' τοῦτο, ποῦ μόλις βροδεύσει σέρνει τῶν ἀστρῶν τὸ χορὸ καὶ τὸ λέει ἄγγυρό; — Χρυσό μου, αὐτὸ θὰ σὲ πῶ, ἀμέσως τώρα εἶν' εἷς ἀστὴρ πολὺ μεγάλο, [στὸ λεπτό· ποῦ δὲν ὁ ἥλιος παιὸ βαρεθῇ] ὅλα τὰ μέρη νὰ φέγγῃ στὴ γῆ, ἀφίνει πρόσταγμα σ' αὐτὸ νὰ σέρνη τ' ἀστὴρ στὸ χορὸ, ὅς ποῦ νὰ χαράξῃ ἡ ἀσγὴ καὶ φεῖ' ἀπ' τὸν ἥλιο ἢ ἀνατολή.

Φ. ΜΑΤΑΛΑΚΟΥ

Πρός όλους τους καλούς μας φίλους, οι οποίοι επί τη ευκαιρία του Πάσχα μας έστειλαν ευχητήρια γράμματα, κομψά εικονογραφημένα δελτάκια, αύγα... ζωγραφιστά, έκφραζω τας ευχαριστίας μας, όφουδέν είναι δυνατόν καθένα χωριστά να ευχαριστήσω.

Αφαιρείται μετὰ μικρῶς ἀποδοκιμασίας ὁ ἀ' ἐπαινος ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ Χ. Κ. Σ. «Τὸ δνεργο τῆς Φ. φίλας», διότι ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἐξ ἀντιγραφῆς. Ὁ ἀποστολεύς του ἀποκλείεται ἐπὶ δύο μῆνας ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τοὺς διαγωνισμοὺς.

Ὁ Μικρὸς καλλιτέχνης μοῦ γράφει μὲ πόσην βίαν ἔκαμε τὴν γελοιογραφίαν, ποὺ ἔστειλαν εἰς τὸν Πασχαλινὸν διαγωνισμὸν. Τὸν συνιστῶ νὰ μὴ τὸ κόμην αὐτό, διότι μὲ τὴν βίαν δὲν εἴμποροῦν ποτὲ νὰ γίνουν τέλεια ἔργα. Ἀπὸ τὸ γράμμα του οὕς μετοφέρω τὰς ἐπομένους γραμμάς: τὸ «Παιδικὸν θὰ βραβεύσῃ τὰ φρόνιμα καὶ ἐπιμελῆ πτωχὰ παιδιὰ καὶ θὰ φανερώσῃ ἐπίσης τὰς φιλελεήμονας καρδίας τῶν ἀναγιωστῶν του. Πῶς, λοιπόν, νὰ ευχαριστήσωμεν τὸ ἀγαπητὸν μας «Ἀπ' Ὅλα», τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ μόνος σύντροφος, τὸ μόνον μέσον ἐνθουσιασμοῦ; Ὁ τρόπος, διὰ τοῦ ὁποῖου δυνάμεθα νὰ ευχαριστήσωμεν τὸν ἐδωγέτην μας, εἶναι ὁ ἐξῆς. Πρῶτον νὰ μὴ εἴμεθα πολὺ ἀπαιτητικοί, καὶ νὰ γυρεύσωμεν νὰ ἐκδίδεται τὸ Παιδικὸν δωδεκάσελιδον καὶ ἄλλα... Δεύτερον νὰ στέλλωμεν εἰλικρινῆ ἔργα ἰδικὰ μας καὶ ὄχι ἀντιγραφὰς, καθὼς τὸ ἔκσμαν πολλοί. Ἐχεῖς δίκαιον, Μικρὴ καλλιτέχνα. Ἀυτὰ τὰ δύο, ποὺ καθορίζεις, εἶναι πραγματικαὶ ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης τῶν μικρῶν μας φίλων πρὸς τὸ Παιδικόν. Ὅταν εἶναι κάποις πολὺ ἀπαιτητικὸς, εἶναι ἀχόρταγος, δεῖν δὲ στέλλῃ ἔργα ξένα ὡς ἰδικὰ του, τότε ἀπατᾷ καὶ ὁ ἴδιος ἐξευτελιζεται.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλκι στέλλω εἰς τὸν Ἀνώτερον, ἢ ἐπιθυμία σου δὲν γίνεται, δὲν εἶναι καὶ πρῆπον νὰ ἐργάζεται εἰς διὰ λογαριασμὸν ἄλλου καὶ μάλιστα ἐν ἀγνοίᾳ του — εἰς τὸν Δελφῖνα τοῦ Εὐξείνου, ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἰαθυμίαν σου — εἰς τὴν Λευκὴν περιστερᾶν, τῆς ὁποίας τὸ ἀφελὲς γραμματάκι μᾶς συνενίκησε διὰ τὰ αἰσθηματά του — τὴν Μολοσσίδα, τὴν ὁποίαν δέχομαι μὲ χαρὰν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τοὺς διαγωνισμοὺς — τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἰωαννικεῖου, τῆς ὁποίας τὸ συζητητικὸν γράμμα ἀποπνέει πατρῶζον χρισθρον — τὴν Φωφῶν Μεριά, τῆς ὁποίας τὸ ψευδώνυμον ἔτεχε γὰ συμπῆσιν μὲ τὸ ψευδώνυμον ἄλλης ἀναγνωστρίδος ἐκλεξε, ἀγαπητὴ, κάνα ἄλλο, σὲ ἀναμένω μὲ ἀνοιχτὸς ἀγκάλας εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μας — τὸν Ἀλέξανδρον Σιδηρᾶν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀκόσρατος πνευματικὸς ἀστυνόμος τῶν λογοκλόπων — τὴν Ἀθῶν ποιμενίδα, ἢ ὁποία εἶναι καταγοητευμένη ἀπὸ τὸ πρῶτο φίλκι, ποὺ τῆς ἔστειλα — τὸν Νεφεληγγέτην Δία, τὸν ὁποῖον παρακαλῶ εἰς τὰς καταγγελίας του νὰ μᾶς ἀναφέρῃ καὶ τὸ φύλλον τοῦ περιοδικοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔγεινεν ἡ ἀντιγραφή — τὴν Ὀλγαν Ἀρτωρίαν, ἢ τὴν Παιδικὸν «Ἀπ' Ὅλα», τὸ «μαγικόν», καθὼς τὸ λέγει, τὸ ἀγαπᾷ ὡς ἀδελφὸν τῆς — τὸ Ἄγγελο περιστερᾶν, τοῦ ὁποῖου τὸ ψευδώνυμον ἐγκρίτω καὶ ἀναμένω τὸ γράμματά του καὶ τὴν συνεργασίαν — τὸν Δαφνοστεφῆ, τὸν ἀκούραστο εἰς τὸ νὰ μοῦ γράφῃ γράμματα. Θεέ μου! εἰς τί πρῶτον καὶ ὑστερον νὰ ἀπαντήσω! — τὸν Μενέλαον Ἐπ. Ἡλιάδην, εἰς τὸν ὁποῖον συνιστῶ νὰ μὴ μοῦ γράφῃ σὶὸ ἴδιο φύλλον τοῦ χάρτου πνευμ. ἀσκήσεις καὶ ἐπιστολὴν — τὴν Ρεβέκκαν Κεντοπούλου, ἢ ὁποία δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεύεται γρήγορα — τὴν Καίτην Παρασκευαΐδην, τῆς ὁποίας ἡ παρατήρησις εἶναι ὀρθή, χωρὶς ὄρους καὶ ἡ ἄλλη ἐρμηνεία νὰ εἶναι ἰσφαλμένη — τὸν Σταμάτιον Κ. Πάσσα, ἐγράφη, διὰ προτιμῶνται τὰ πρωτότυπα καὶ ὄχι, ὅτι ἀποκλείονται αἱ μεταφράσεις — τὴν Θεοδώραν Κ. Μορογιάννη, ποὺ μοῦ ζητεῖ «Δὶ τρεῖς φίλοι» νὰ δημοσιεύωνται εἰς τρεῖς στήλας καὶ ὄχι μόνον εἰς δύο, καθὼς δηλ. «Ἡ μικρὰ ἀποικία» ἀλλὰ, φίλη, «Ἡ μικρὰ ἀποικία» εἶναι μεθιστοίρημα ἐκτετέστερον ἀπὸ τὰς «Τρεῖς φίλας» δι' αὐτὸ καὶ γίνεται τοῦτο

— τὸν Τοξότην, ποὺ μᾶς παρακολουθεῖ «ἀπ' τὴν... γωνιά». Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σοῦ ἀποκαλύψω ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος ἀναγνωστῶν ἢ συνεργατῶν δὲν εἶναι, ἄλλως τε, ἀναγκὴ νὰ ξέσῃ κάποις τὰ ἀρχικὰ γράμματα διὰ νὰ καταγγεῖλῃ ἕνα ἀναγνωστὴν διὰ τὴν ἀντιγραφὴν του καὶ ἕνα συνεργάτην μας διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ μεθιστορήμανος — εἰς τὴν Δαφνοστεφανωμένην νίκην, ἢ ὁποία προτείνει τὴν ἴδιαν, ὅπως οὐστηθῆ μετοξὺ τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας οὐλόγος πρὸς βοήθειαν καὶ συνδρομὴν τῶν πτωχῶν παιδιῶν. Τί λέγουσιν οἱ φίλοι μας δι' αὐτό; — τὸν Γεώργ. Κ. Βουτσᾶν, ποὺ μοῦ γράφει: «Ἡ πείρα μὲ ἐδίδαξε πόσον σπάνιοι εἶναι οἱ εἰλικρινεῖς φίλοι. Ἐκ τῶν ὀλίγων λοιπόν, ἐξ ὧν μοι ἔμειναν, πρέπει νὰ γνωρίζῃς, ἀγαπητὸ μου «Ἀπ' Ὅλα», ὅτι σὲ θεωρῶ φίλτερον καὶ προτιμότερον σύμβουλον». Τὸ ἔργον σου ἐλήφθη, προτιμήσεις δὲν ὑπάρχουν. Σ' ευχαριστῶ διὰ τὴν βροχὴν τῶν φιλημάτων, ποὺ μοῦ στέλλεις — τὸν Μικρὸν στρατιώτην, τὸ τεῦχος ποὺ ζητεῖς, ἔπαρχει καὶ πωλεῖται 2 γρόσια — τὸν Καλόγγωνον, ἐγκρίτω τὸ ψευδώνυμον του καὶ διαβίβω τὸς χαιρετισμοὺς του εἰς τὸν Α. Σ. Ἀντίαν, τὴν Δαφνοστεφανωμένην νίκην καὶ τὸ Πουλέκι τῆς Χαλκηδόνος — τὴν Στεφανωμένην πρωτομαγιάν, τὴν συνιστῶ νὰ μὴ θυμῶνῃ, διαβίβω τὰ συγχορητήριά της εἰς ὀλόκληρον τὸ Μακροχρόνιον, τὸ ὁποῖον ἔχει τόσα φιλογεῖν καὶ φιλάνθρωπα παιδιὰ καὶ ἐφήβους, καὶ ζητῶ διὰ λογαριασμὸν τῆς ἀπ' τὴν Στεφανωμένην νίκην ἕνα κλάδον διὰ νὰ στολίω τὸ ἰδικόν της στεφάνι — τὴν Χαριτόβρυτον χρυσάλλιδα, τὴν ὁποῖαν ευχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν, διαβίβω τὸς χαιρετισμοὺς της εἰς τὴν Μαρίαν Α. Μεταξῆ — τὴν Βασιλικὴν Χρήτην, ζεύρεις εἰ συμβοῖναι πολλάνκις; (ὄχι, βέβαια μὲ σὲ) μερικοὶ ἀπὸ ὧσους στέλλουν αἰνίγματα, λησμονοῦν νὰ μᾶς γράψουν καὶ τὸς λύρας των' ἔχουν πιθανόν τὴν ἀξίωσιν νὰ τὰ λύσωμεν πρῶτον ἡμεῖς — τὴν Ἀνοιξιὰτικὴν πρωΐαν, ἢ ὁποία καλὰ ἐφανιάσθη τὴν ευχαριστίαν πρὸ εὐλοβάνομαι διὰ τὴν ἐπιτυχῶσαν φιλικὴν θρωπικὴν κίνησιν τῶν ἀναγιωστῶν τοῦ Παιδικοῦ — τὸν Θεμ. Παναγιωτίδην, τὸν ὁποῖον διαβεβαιῶν, ὅτι καὶ ἡ μικροτέρα ἀποστολὴ λημδάνεται ὑπ' ὄψιν, τὸ εἶδεν, ἄλλως τε — τὸν Χ. Κ. Χρησιδην, ἀπαντῶ τὸσον εἰς τὸς μικροὺς, ὅσον καὶ εἰς τοὺς μεγάλους, ἔθ' βέβαιος — τὸν Θεόδ. Σ. Ἀθηνιόπουλον, ἰδημοσιεύσαν — τὸν Εὐάγγελον Κ. Παναγιωτίδην, τὸν ὁποῖον συγχάρισα διὰ τὰ φιλικὴν ἀνθρώπων αἰσθηματά, τὴν προσφορὰν σου δόνασαι γὰ τὴν στείλῃς εἰς τὰ γραφεῖά μας δι' ἀξιοπιστοῦ κομποστοῦ, θὰ τοῦ δοθῇ σχετικὴ ἀπόδειξις — τὴν Θάλειαν Γ. Λιοσιδου, εὐχε δια τὴν εὐγενὴ σου προθυμίαν ὡς εἶδες, ἐδημοσιεύθησαν ἐγκρίτως τὰ ὀνόματα — τὸ Πιπρὸν τῆς Ἀσπρῆς Θαλάσσης, τὸ ἔργον δὲν εἶναι κατάλληλον διὰ τὸ Παιδικόν — τὴν Ἐλισάβετ Ι. Παπαδοπούλου, ἐλήφθησαν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀπεκλείει νὰ στείλῃς καὶ ἄλλα, ἰσως τὰ δεύτερα νὰ εἶναι περισσοτέρου ἐπιτυχῆ — τὴν Ἀρπίναν, ἢ ὁποία στέλλει χαιρετισμοὺς εἰς τὴν Ὁραίαν βοσκοπούλαν — τὸ Κῆμα τοῦ Βοσπόρου, ἐλήφθησαν — τὸ Μῆλον τῆς Ἰριδος, τὸ ὁποῖον δέχομαι εἰς τὴν συνεργασίαν — τὴν Ἐθανθίαν Μαλλιανοπούλου, ἢ ὁποία καλὰ κάμει νὰ εἶναι βεβαία διὰ τὴν ἀγάπην, ποὺ τρέφω διὰ τοὺς ἀναγιωστὰς μας — τὸν Στέφανον Σερ. Κονταβεργόγλου, τὸν ὁποῖον πληροφωρῶ, ὅτι συμπεριλαμβάνεται καὶ αὐτὸς εἰς τὸν παιδικὸν χορὸν — τὸν Τιμολέοντα Πετρίδην, ἢ ἀεροστοιχίς ἐκείτη ἀφίπει τὴν ἐλευθέραν ἐκλογὴν εἰς τὸν λυτὴν — τὸ Σπαδί, δὲν μοῦ ἀρέσει ὀλόκληρον τὸ ψευδώνυμόν σου ἂν θέλῃς ἄλλοξέ το, εἶναι προτιμότερον, διαβίβω τὸς χαιρετισμοὺς σου εἰς τὴν Δαφνοστεφανωμένην νίκην, τὸν Κολέγγωνον, τὴν Στεφανωμένην πρωτομαγιά, τὸν Ἀρθεφόρον κάποιον καὶ τὸν Γεωρ. Δῆμο — τὴν Κικήν Ν. Κωνσταντινίδην, ευχαριστῶ διὰ τὰς κομψὰς εὐχὰς της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

221. — Δίνιγμα.

Ὅπως εἶμαι ἂ μ' ἀφήσῃς, εἶμαι πόλις τῆς Τουρκίας' ἂ μὲ ἀποκεφαλίσῃς καὶ τὸν τόπον μεταθέσῃς, φίλος εἶμαι τῆς κοκίας. (Ἄπ. Κλεῶδ. Ε. Ἀρδισσόγλου).

222. — Συλλαβικὴ ἀεροστοιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἱστορικοῦ: 1) αἰόθημα ὀδυνηρόν, 2) μουσικὸν ὄργανον, 3) πόλις τῆς Τουρκίας, 4) ὄρος τῆς Ἑλλάδος. (Ἄπ. Ἄγνα Ι. Κόρμου).

223. — Δεξιόγραφος.

Ἐὸν γράμμα γαλλικὸν μὲ ἐπίρρημα ἐνθουσιασμοῦ. Ἑλληνα σοφὸν γνωστὸν παρθεῦθ, θὰ φανερώσῃς. (Ἄπ. Γεωρ. Γ. Καπλάνογλου).

224. — Πλαίσιον.

Νὸ ἀναγνωσθῶν, αἰὼν πτηνόν, κάτω νῆσος, ἄριστορὰ ἄνθος, δεξιὰ ἀρχαῖος στρατηγός. (Ἄπ. Δαμ. Ι. Βελιγραδηνός).

225. — Ἀνανόμιστον.

ἦρας γλύπτης κῦριον ὄνομα θηρίον Ἀμερικαν.στρατηγός. Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσιν ὄνομα ἀρχαίου κριτοῦ. (Ἄπ. Θεμ. Ὁθ. Μαρξίς).

226. — Ἰσογγέμματα.

Ποῖον ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως ἀποτελεῖται ἀπὸ 7 σύμφωνα καὶ 7 φωνήεντα; (Ἄπ. Μέγας ἀγνωστος).

227. — Γρίφος.

Α
Τ

(Ἄπ. Ἰκατία Μ. Μαυρογορδάτου).

228. — Τετράγωνον.

μουσικὸν ὄργανον ποτὸν πρωτεύουσα θεός. Τὸ τετράγωνον ἀναγιγνώσκεται ὀριζοντίως καὶ καθέτως. (Ἄπ. Κωνστ. Κλ. Νικολαΐδης).

229. — Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

— Εἰς ποίαν πόλιν ἢ θάλασσα εἶναι τελείως γαληνιαία; (Ἄπ. Κυριακὴ Π. Χρυσογονίδου).

230. — Ἐρώτησις.

— Τί σημαίνει τὸ 20; (Ἄπ. Ἄνδρ. Ζαχόπουλος).

ΕΙΡΗΝΗ

